

Chương 236

Người Yêu Mới Đến Thăm

Hoàng Nguyên nhìn chăm chăm nàng nói: “Ta biết trong thâm sơn lẫm pháp không hà khắc lắm, các người lớn lên với nhau từ nhỏ, quen tùy ý, có lẽ người không suy nghĩ nhiều nhưng người khác thấy sẽ nghĩ sao? Lâm Xuân lại nghĩ như thế nào?”

Đỗ Quyên thu lại tươi cười, gật đầu nói: “Ta biết, lần sau sẽ chú ý.”

Hoàng Nguyên nghe cũng không vừa lòng, thăm dò hỏi: “Trước đây người không nghĩ tới?”

Hắn không tẽn một thiếu niên dắt tay nàng đi, mà nàng sẽ để cho hắn dắt.

Đỗ Quyên cười khỏ, nói: “Người đừng hỏi tới, làm như hạnh kiểm của ta xấu lắm vậy.” Nàng thở dài, vẻ mặt như trở về tuổi thơ, “Từ lúc còn nhỏ, phàm là đi đâu, lên dốc, trèo tường, leo cây, sau này lên núi, Lâm Xuân luôn ở lúc ta cần kéo ta lên. Lâu dần thành thói quen. Chúng ta cũng không quen nam nữ lớn có khác biệt, bình thường trước nay không lôi kéo, hắn không có ý nắm tay ta, hoặc nắm mà không chịu buông, hoặc là sờ đến sờ lui. Vừa rồi... hắn sợ ta nghe được lời nương nói mà khô sờ trong lòng. Hắn chỉ muốn an ủi ta.”

Đó là một loại truyền đạt an ủi không lời.

Chẳng biết tại sao, nghĩ tới điều này, trong lòng Đỗ Quyên có chút khổ sở, mũi cay cay.

Hoàng Nguyên nghe xong kinh ngạc.

Phần ân tình này, tựa huynh muội, tựa... tình nhân, nhưng là thật sự, phảng phát như chỉ có hắn mới có tâm tư đó, bởi vì hắn nghĩ là... cho nên mới nhắc nhở Đỗ Quyên.

Hắn vô vị nói: “Người không muốn gả cho hắn, thói quen này thật không ổn, nên sửa lại đi, hắn không phải ca ca ruột của người.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Ta biết.”

Nàng thầm nghĩ, người cũng không phải thân đệ đệ của ta. Hoàng Nguyên cũng nhớ tới lời Phùng Thị nói vừa rồi, nghi ngờ trong lòng lại dâng lên. Nhất thời, hai người đều trầm mặc, trong phòng yên tĩnh.

Đang sững sờ, bỗng nghe bên ngoài Phùng Trường Thuận kêu lên: “Nguyên Nhi, Tầm thiếu gia tới, đưa thiệp đến.”

Nói xong đi vào phòng, đưa cho Hoàng Nguyên một bái thiếp.

Hoàng Nguyên vội vàng đứng lên cầm nhìn, không khỏi ngỡ ngàng ra.

Đỗ Quyên đứng lên nói: “Người đi gặp khách đi, ta phải nấu cơm.”

Bởi gia gia xảy ra chuyện, nàng xin nghỉ với chường quỳ khách sạn. Lúc này sắc trời đã muộn, nàng vội đi, bằng không nhiều người như vậy, buổi tối ăn cái gì đây.

“Đợi chút.” Hoàng Nguyên vội gọi nàng lại, “Tắm huynh mang theo muối muối hẳn đến, nói là muốn gặp người. Người chuẩn bị một chút, mang Tắm cô nương vào phòng người ngồi đi.”

Đỗ Quyên nghe xong sắc mặt đỏ quái, “Gặp ta?”

Hoàng Nguyên liền đem chuyện lần trước Tắm Hư Cực đến đưa thiếp mời, thỉnh nàng và Hoàng Ly đi dự tiệc sinh nhật của Tắm tuần phủ nói, “Ta thay người cự tuyệt, cũng không biết tại sao hôm nay Tắm cô nương đích thân đến.”

Đỗ Quyên cảm thấy không thích hợp, sững sờ nhìn hẳn hỏi: “Nàng là tới thăm người? Các người đã quen nhau trước, đúng hay không? Nàng thập phần ngưỡng mộ tài học người, kính nể phẩm tính người, cùng người cũng có vài lần tình cờ gặp gỡ...”

Nàng tự nhiên nói một vài chi tiết tài tử và giai nhân, Hoàng Nguyên nghe trợn mắt há hốc mồm, tiếp theo sắc mặt đỏ bừng, gấp gấp cản lại nói: “Đỗ Quyên, đừng nói bừa! Ta chưa từng gặp qua Tắm cô nương, không biết nàng lớn lên trông thế nào. Người còn nói, còn không mau đi đổi thân xiêm y gặp người ta. Để người ta đợi lâu, chẳng phải là thất lễ!”

Đỗ Quyên không tin, hỏi tới: “Người thật chưa gặp qua nàng?”

Hoàng Nguyên lúng túng không thôi, lại chột dạ, nhân tiện nói: “Thấy qua vài lần, mỗi lần nàng đều đội mũ che ...”

Đỗ Quyên chu môi nói: “Cái này còn tính là chưa thấy qua? Như ẩn như hiện, nửa kín nửa hở, mới càng có lực hấp dẫn đó.”

Hoàng Nguyên thấy Phùng Trường Thuận nhìn bọn họ ha hả cười, càng nổi giận, nắm lấy cánh tay nàng kéo đi ra ngoài, vừa thấp giọng quát: “Người lại nói bậy! Lúc gặp người ta không cho người càn rỡ như vậy, ta không có gì với nàng hết.”

Đỗ Quyên bị hẳn lôi kéo thất tha thất thểu, kêu lên: “Không có thì không có, coi như ta chưa nói. Còn có, thay xiêm y gì chứ? Ta không có xiêm y đẹp a! Bây giờ thay cũng không kịp nữa.”

Hoàng Nguyên nói: “Không phải thay xiêm y, là đổi nữ trang!”

Nói xong buông tay ra, đẩy nàng về hướng phòng nàng, còn mình xoay người ra bên ngoài tiếp huynh muội Tầm Hư Cực.

Đỗ Quyên đành về phòng thay quần áo, cảm thấy Tầm cô nương tuyệt đối không phải vì nàng mà đến, nàng không mặt mũi lớn đến vậy; một mặt thâm oán Hoàng Nguyên chiêu ong chọc bướm, Trần cô nương vừa đi, Tầm cô nương lại tới.

Đang thay, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng người, Hoàng Nguyên đã mang người tới. Nàng vội vàng xoắn tóc, không kịp chải đã nhìn vào gương, vội vàng chia tóc ra làm 2, búi vùn kể đơn giản, phía sau xoắn dài, rồi nhanh chóng ra đón.

Mở cửa thấy Hoàng Nguyên dẫn hai vị thiếu niên đứng ở bên ngoài, một người dĩ nhiên là Tầm Hư Cực, một thiếu niên xinh đẹp khác vừa nhìn là biết nữ giả nam trang.

Nàng lúng túng.

Cái này gọi là chuyện gì, nàng thay đổi một thân nữ trang, người ta lại nam trang tới cửa!

Mĩ thiếu niên thấy Đỗ Quyên cũng sững sờ, lập tức dùng cây quạt che miệng mỉm cười.

Ngược lại, Tầm Hư Cực và Hoàng Nguyên nhìn thấy Đỗ Quyên trong bộ nữ trang đều ngây người:

Một thân váy màu vàng, trên búi tóc rất đơn giản cắm một cây thoa nổi bật, làm bằng gỗ, màu sắc vàng nhạt, hoa văn lộ ra thanh nhã văn tĩnh. Khẽ nhúc nhích con phượng lờ lờ, mắt phượng loé ra ánh tím, miệng phượng ngậm một chuỗi hạt châu gỗ nhỏ, phía dưới là một viên lớn nhất, hào quang rực rỡ. Người ngọc, con ngươi đen nháy như sao, môi đỏ mọng, tóc dài như suối, tươi cười sáng lạn như hoa, trong xinh đẹp lộ ra thanh lịch hào phóng.

Tầm Hư Cực bị chói mắt, không khỏi có chút nghi hoặc:

Rõ ràng Hoàng cô nương đeo thoa gỗ mặc vải thường, sao lại ưu nhã quý khí như thế chứ?

Bỗng nhiên ánh mắt dừng tại cây phượng thoa, linh quang hiện ra, giạt mình kinh tâm

Cây thoa gỗ này là tơ vàng nam mộc!

Hơn nữa, nó hiển nhiên thuộc về trân phẩm tơ vàng nam mộc rất hiếm thấy, phượng văn, nổi danh là “Dời bước đổi ảnh” (góc độ khác sẽ có màu sắc khác), thu hồn phách người ta. Hắn từng thấy qua tơ vàng nam mộc ở thân vương phủ kinh thành, cho nên nhận được.

Thứ này tuy nhỏ, nhưng không phải Đỗ Quyên có thể đeo!

Hoàng Nguyên vừa thấy phượng thoa là biết là bút tích Lâm Xuân, sự không thoải mái vừa rồi lại xông lên đầu, cảm thấy trong cuộc sống Đỗ Quyên khắp nơi đều là bóng dáng Lâm Xuân, dù sửa lại thói quen nắm tay cũng uông công.

Lúc này, Tả Lao Yên tiến lên phía trước nói: “Gặp qua Hoàng cô nương, tiểu sinh có lễ.”

Đỗ Quyên bật cười nói: “Đều do đệ đệ ta, muốn ta thay quần áo thường. Ta nghe theo ngược lại không được bình thường.”

Tả Lao Yên nghe xong sóng mắt lưu chuyển, nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên không khỏi xấu hổ, buông mi mắt xem mũi, mũi xem tâm, không dám nhìn thẳng giai nhân. Chỉ hơi hơi khom người, mòi: “Thỉnh Tả... thiếu gia theo gia tử đi vào uống trà.”

Đỗ Quyên cũng nghiêng người đối Tả Lao Yên, nói: “Thỉnh!”

Tả Lao Yên nghe Hoàng Nguyên gọi mình là “Tả thiếu gia”, mà thiếu gia đi với tử hắc, rất ái muội, hơi hơi mím môi cười, cất bước đi vào trong phòng.

Một tên sai vặt thanh tú cũng theo vào.

Đỗ Quyên cản lại, bỗng nhớ ra đây là nha hoàn người ta, vội lại ngừng lại.

Nha hoàn vội nhìn nàng nhoèn miệng cười, chứng minh mình là nữ.

Nơi này, Hoàng Nguyên dẫn Tả Hư Cực đi vào phòng mình nói chuyện.

Phùng Trường Thuận lúc này mới hiểu, thâm nghĩ trách sao Tả thiếu gia hôm nay ngồi xe đến không tính, còn đưa xe đến hậu viện khách sạn, thì ra là mang theo thiên kim tiểu thư tới. Hắc vội đi nấu nước.

Đỗ Quyên đem Tả Lao Yên vào phòng ngồi, muốn thu xếp pha trà. Đại nha hoàn Hồng Linh lập tức nhận việc này, nói nàng chỉ quản trò chuyện với cô nương nhà mình, nước trà do nàng đến hầu hạ.

Đỗ Quyên để nàng đi, ngồi đối diện Tả Lao Yên nói chuyện

Sau khi ngồi xuống mới nghiêm túc đánh giá vị Tả cô nương này: dáng người yếu điệu, da thịt non mềm, dung nhan tú lệ, thân thái ôn nhu, nữ tử như nước vậy thật không phụ danh “Lao Yên”.

Nàng đánh giá Tả Lao Yên, Tả Lao Yên cũng tinh tế đánh giá nàng, trong mắt vẻ tán thưởng rõ rệt, vừa chỉ vào mấy lễ vật trên bàn, nói là đưa cho Hoàng gia gia bỏ thân mình.

Đỗ Quyên vội vàng cảm tạ, nói liên tục tiêu pha không dám nhận.

Hàn huyền vài câu, Tả Lao Yên khẽ cười nói: “Hôm nay mạo muội tới thăm hỏi, là lần trước nghe gia phụ nói Hoàng cô nương trên công đường văn

phong sáng sủa, gia mẫu và Lao Yên rất khâm phục, Lao Yên càng quý mến vạn phần, muốn gặp mặt cô nương. Vừa vặn ngày mai là thọ đản 50 của gia phụ, gia mẫu nhờ Hư Cục ca ca đến đưa thiệp mời, nhưng Hoàng công tử nói cô nương không tiện xuất đầu lộ diện, đành phải thôi.”

Đỗ Quyên nhất thời xấu hổ, lại kinh hãi: trích dẫn thì không sao, nếu đem văn chương của Lương Khải Siêu vào nói thành mình làm, thật không có tiết tháo. Không phải nài giảng thanh cao, vấn đề là muốn nài viết văn có khí thế thì không thể làm được!

Nhưng trong lúc cấp thiết nài không nghĩ ra có thích hợp, chỉ lúng túng cười.

Tầm Lao Yên dừng lại, rồi nói: “Sau này nghe Hư Cục ca ca nói cô nương gần đây gặp chuyện khó khăn phức tạp, Lao Yên và gia mẫu đều thập phần tức giận. Nhưng, vụ án này trong đó có chút không tiện, gia phụ không tiện nhúng tay. Hôm nay Lao Yên đến đây, một là thăm lệnh tô an khang, tiếp là đưa bái thiệp cho cô nương. Ý của gia mẫu là: tuy Tầm gia ta không phải là danh môn quý tộc gì, tại phủ Kinh châu còn có chút danh vọng, nếu cô nương được Tầm phủ mời, lệnh biểu huynh có chút kiêng kị cũng tốt. Cuối cùng chính là chút tư tâm của Lao Yên, như Hoàng cô nương có điều khó nói, như cũ không tiện đi, vậy ta đi chuyến này, coi như toàn tâm nguyện thấy mặt cô nương.”

Lời nói chu toàn, nếu Đỗ Quyên không đi thì thật không biết điều.

Nài nhân tiện nói: “Đa tạ Tầm phu nhân và cô nương chăm sóc chúng ta. Có sẵn cáo mượn oai hùm mà không mượn, không phải là quá ngốc sao? Ngày đó nói không đi, thật ra là muốn tránh danh tiếng. Nay vụ án đã ồn ào huyên náo, trốn cũng vô ích. Ngày mai ta sẽ cùng đệ đệ đi.”

Tầm Lao Yên mừng rỡ bắt đầu cười khẽ, hết sức cao hứng.

Lúc này, Hồng Linh và Hoàng Ly tiến vào, một người cầm ấm, một kẻ bưng 2 đĩa trái cây để uống trà.

Đỗ Quyên liền dẫn Hoàng Ly làm lễ Tầm Lao Yên.

Tầm Lao Yên vội kéo tay Hoàng Ly, nói với Đỗ Quyên: “Ngày mai mang Hoàng Ly muội muội đi luôn. Nhà ta cũng có mấy tiểu muội muội, cỡ tuổi như nài, đều thích chơi đùa. Thấy Hoàng Ly muội muội thông minh khả ái, khẳng định sẽ thích.”

Rồi khẽ giọng nói Hoàng Ly, không cần khách sáo, kêu nài tử tử là được.

Hoàng Ly biết đỗ người nhất, vội ngọt ngào gọi “Tầm tử tử”, nói nài rất ôn nhu.

Mặt Tầm Lao Yên liền đỏ, kéo nài ngồi bên người mình nói chuyện.

Chương 237

Ghen

Đỗ Quyên nhìn tình hình này, cảm thấy Tâm Lao Yên yêu ai yêu cả đường đi.

Nàng tìm đề tài nói: “Ngày mai đi đưa lễ gì mới tốt đây? Tâm cô nương là người sáng khoái như vậy, mời chúng ta đương nhiên sẽ không vì thọ lễ, nhưng chúng ta không thể tay không tới cửa. Nếu gần sẽ không lo, trong nhà có rất nhiều đặc sản ngoài núi không có.”

Hồng Linh đang pha trà nghe nàng nói chuyện này trước mặt cô nương, ngần ngại.

Nhưng ngay sau đó, nàng nghe thấy cô nương nhà mình nói ra lời càng kỳ quái hơn.

Tâm Lao Yên nói: “VẬY Hoàng cô nương nói xem muốn đưa cái gì, ta cảm thấy tốt sẽ nói cho người biết. Nghe nói các người cũng mang theo chút thổ sản tới, hôm đó ca ca ở đây ăn cơm, trở về rất khen ngợi cô nương.”

Vốn Đỗ Quyên vô tâm nói, nói xong cũng cảm thấy không ổn.

Nhưng nàng nói không ổn, Tâm Lao Yên cũng liêu lĩnh.

Hai người hiểu trong lòng, không nói cùng nhìn nhau, đồng loạt cười, đều thấy ngượng ngùng.

Đỗ Quyên cười nói: “Tâm cô nương thật hiểu lòng người. Vừa rồi trong lòng ta nghĩ đến chuyện này, không cẩn thận nói ra. Hoàn hảo là Tâm cô nương, nếu là người bên ngoài, khẳng định chê cười chết ta.”

Tâm Lao Yên nói: “CÓ GÌ ĐÂU. Cô nương thẳng thắn như thế, ta cũng không cần nói nghi thức xã giao, nói chuyện như vậy mới thoải mái. Huống hồ bình thường tặng lễ, bất quá là vì mặt mũi, trân quý hay không, cũng không có đại biểu tâm ý; tựa cô nương nghĩ như vậy mới là thật lòng.”

Đỗ Quyên vội gật đầu tán đồng.

Hoàng Ly thấy Hồng Linh pha trà xong, liền nói với Tâm Lao Yên: “Tỷ tỷ nếm thử trà này có ngon không. Nếu thấy tốt, chúng ta còn dư nửa cân, sẽ đưa cho tỷ tỷ.”

Bởi vì phượng vĩ trà thượng phẩm có thể bán một ngàn lượng bạc một cân, trà này tuy rằng không bằng, nhưng ngày đó pha cho bạn cùng trường

của ca ca uống, bọn họ ai cũng khen, cho nên cảm thấy dùng trà này tặng lễ cũng đủ “đặc sản”, nhà khác không có.

Nhưng vào tai Hồng Linh lại bị bức xúc.

Hơn nữa bất luận này trà này ra sao, nàng nói còn lại nửa cân dùng để tặng lễ, lời này thật không ổn. Người trong núi thật đúng là không hiểu lễ.

Tảm Lao Yên lại vội nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một cái, tinh tế đánh giá.

Uống liền hai hớp, mới vui sướng gật đầu nói: “Lá trà này rất tốt. Nhìn kìa, ta mặt dày tự mình chọn, liền chọn đồ tốt. Hoàng cô nương, ngày mai lấy cái này làm thợ lễ đi, ngon hơn trà mua trên thị trường nhiều lắm! Gia phụ cực yêu trà. Còn dư bao nhiêu, ta đều muốn.”

Hồng Linh nghe xong chịu không nổi, vội vàng xoay người, để ngừa luống cuống.

Thấy Tảm Lao Yên vì mặt mũi của mình, Đỗ Quyên bật cười.

Nên đáp: “Cũng không biết bao nhiêu. Hoàng Ly, người đi lấy ra.” Lại nói với Tảm Lao Yên, “Nói trà này quý hiếm, chỉ là loại hai. Hạng nhất, ta đã bán hết rồi. Đợi thanh minh sang năm, ta hái được loại 1, nhờ người mang một cân cho người, đó mới là tâm ý.”

Tuy người ta cho nàng mặt mũi, nhưng nàng cũng không thể quá mặt mặt.

Nhất đẳng phượng vĩ trà, làm lễ chúc thọ kỳ thật cũng không có keo kiệt.

Tảm Lao Yên vội cảm tạ, hỏi tới xuất xứ của lá trà này.

Đỗ Quyên liền nói cho nàng nghe, còn nói nước trong thành quá kém, nếu là dùng nước trên núi Phượng Vĩ pha trà, tư vị cam thuần độc đáo, tuyệt trà trước mắt không thể so được.

Tảm Lao Yên là khuê tú không ra cửa, nghe được phong cảnh trong núi sâu như vậy, hâm mộ lại cảm thán, hỏi qua đáp lại, hai mắt lờ lờ nhìn chằm chằm Đỗ Quyên; ngẫu nhiên, nàng cũng xen vào một ít chuyện lý thú trong vòng luân quần của giới quyền quý phủ thành cho Hoàng gia tử muội nghe, chủ khách nói cười không kiêng kỵ, thập phần hài hòa.

Ngay cả Hồng Linh cũng lắng nghe, mặc kệ có ổn thoả hay không.

Tảm Lao Yên biết để ý người, Đỗ Quyên cũng dễ dàng thân cận, nhưng nàng đối với Tảm cô nương lại có một tia phòng bị và tìm tòi nghiên cứu, không phải nói Tảm Lao Yên có tâm kế thủ đoạn, mà là Đỗ Quyên ghen tị.

Là tâm lý ghen tị rất bình thường!

Tảm Lao Yên càng ưu tú, nàng càng có cảm giác nguy cơ. Đơn giản như Trần Thanh Đại, nàng lại không quá lo lắng.

Hoàng Nguyên không có trí nhớ của kiếp trước, nàng đang định triển khai thủ đoạn làm cho hắn yêu thích nàng một lần nữa, cho nên rất cảnh giác với đối thủ. Khổ nỗi nàng bây giờ cùng Hoàng Nguyên là quan hệ tỷ đệ, không thể làm gì. Tâm cô nương có lòng quý mến đệ đệ nàng, cũng là nhân chi thường tình. Là do hắn lọt mắt xanh của nàng, bằng không với gia thế đó, Hoàng Nguyên căn bản không xứng với.

Tâm Lao Yên hiếm khi được nói chuyện thoải mái như vậy, tính cách của cô gái trẻ hiện ra hết.

Hoàng Ly cảm thấy nàng ôn nhu lại biết ý người, thập phần thích, chỉ chốc lát liền ôm cánh tay nàng “Tâm tỷ tỷ” dài, “Tâm tỷ tỷ” ngắn, gọi cực kỳ thân mật.

Nói xong, rất tự nhiên đề tài liền chuyển tới trên người Hoàng Nguyên.

“Năm ấy ta 9 tuổi, một lần từ nhà thân thích trở về, ở trên xe ngựa nhìn thấy một công tử rất trẻ ở bên đường bày quán bán tranh. Tranh của hắn đều đặt ở dưới đất, ngay cả cái bàn cũng không có, hắn cũng ngồi xếp bằng dưới đất, trên tay còn cầm quyển sách đọc. Ta cảm thấy hắn rất dụng công, nên nói với ma ma, muốn nàng đi xuống chọn mấy tấm cho ta xem. Khi thấy tranh, ta liền thích. Ta dùng một lượng bạc mua một bức trong đó...”

Đỗ Quyên nghe được há to miệng

Kẻ dùng một lượng bạc mua tranh của Hoàng Nguyên, thì ra chính là Tâm Lao Yên!

Thiếu nữ mang chút ngượng ngùng, vui sướng kể rõ những lúc nàng và Hoàng Nguyên cùng xuất hiện, tình yêu quá khó nén, kẻ ngốc cũng nhìn ra.

Trong lòng Đỗ Quyên nhịn không được chua khó chịu: năm ấy nàng đã biết Hoàng Nguyên là ai, lại không có cơ hội tiếp cận hắn. Không dễ dàng nhận hắn về, bọn họ lại có danh phận tỷ đệ ...

Về phần vì sao Tâm Lao Yên chủ động như vậy, nàng cũng nghĩ tới lý do: trước kia, Hoàng Nguyên đã định thân với Trần Thanh Đại; Trước mắt, bọn họ đã từ hôn!

Đỗ Quyên càng nghĩ càng bất an.

Nàng chưa bao giờ khát vọng mãnh liệt như vậy, khát vọng Hoàng Nguyên nhớ tới chuyện của kiếp trước, để nàng không cần phí tâm sức nữa.

Nhưng là, Hoàng Nguyên không nhớ gì cả.

Hắn tới qua còn hỏi nàng, lai lịch của bài hát kia.

Đỗ Quyên liền lại hát một lần, hòng thức tỉnh hắn.

Hắn quả thật nghe đến xuất thần, so với vài năm trước càng nhiều cảm ngộ. Nhưng sau khi tỉnh thần, câu nói đầu tiên chính là hỏi Đỗ Quyên sao học được anh ngữ, hắn đã biết đây là tiếng Anh.

Đỗ Quyên đành phải nói là trong mộng Ngự nương nương dạy, là phu quân nàng hát.

Hoàng Nguyên sau khi nghe xong nhìn nàng suy nghĩ sâu xa không nói...

Trăm điều đánh vào tâm Đỗ Quyên, buồn chết!

Không nói đến Đỗ Quyên và Tả Lao Yên ai cũng ôm tâm tư riêng. Trong phòng Hoàng Nguyên, Tả Hư Cực hỏi hắn: “Sao Diêu Kim Quý quỳ ở bên ngoài?”

Hoàng Nguyên cười lạnh nói: “Hắn đưa tới cửa, ta há có thể tha cho hắn!”

Rồi kể lại chuyện lúc nãy, nói: “Đề cho hắn quỳ đi. Ta cũng muốn nhìn xem hắn đứng dậy thế nào, thế nào dùng chữ 'Hiếu' này.”

Tả Hư Cực khẽ cười nói: “Ngươi cũng quá ác! Chỉ là sợ ngươi phải thất vọng, hắn không có khí tiết mà quỳ đâu. Đã tìm Dương Ngọc Vinh đến, đang cùng người tớ khổ, diễn khổ nhục kế, nói ngươi châm ngòi cho gia gia sửa trị hắn.”

Hoàng Nguyên gật đầu nói: “Nói không sai, chính là ta châm ngòi gia gia sửa trị hắn. Hắn làm cháu ngoại có thể châm ngòi ông ngoại đối phó biểu muội, ta là cháu trai vẫn không thể châm ngòi hả giận sao?”

Tả Hư Cực buồn bực cười.

Hoàng Nguyên lại nói: “Hắn muốn giả dạng nhưng không thể lập tức đi ngay, muốn quỳ một lát cho người xem. Có thể cho hắn quỳ lâu một chút, trong lòng ta thư sướng một phần.”

“Phốc!”

Tả Hư Cực phun ra một ngụm trà, nhìn hắn không lời gì để nói.

Hoàng Nguyên lại chuyển đề tài, hỏi: “Hôm nay ngươi tới là chuyện gì?”

Tả Hư Cực dùng khăn lau vệt nước bên miệng, nói: “Ngươi đừng bày mặt mũi với ta. Cũng không phải ta dùng kế mang Yên muội muội đến, chỉ là thím nghe nói Diêu Kim Quý bá đạo vô tình nghĩa như vậy, rất tức giận, muốn mời Hoàng cô nương đi tuần phủ dự thọ yến, coi như cho nàng chỗ dựa. Cảnh phu tử rất cố chấp, thúc phụ không tiện nhúng tay, hơn nữa lệnh tỏ lại náo loạn như vậy, càng khó nói chuyện. Ngươi thật không muốn mượn thế, dọa lệnh biểu huynh?”

Hoàng Nguyên hơi nhíu mày, suy nghĩ một hồi nói: “Nói cũng phải. Chỉ sợ tác dụng không lớn, nay chúng ta hai người đã đến mức không chết không ngừng, đều ra tay lợi hại.”

Hắn nói là dù Diêu Kim Quý buông tha ý niệm cưới Đỗ Quyên, cũng không dám rút lui đơn kiện tha hắn. Hắn càng không có khả năng chủ động chịu thua, đáp ứng mỗi hôn sự này.

Tầm Hư Cực nói: “Hữu dụng hay không, đi một chuyến cũng không mất mát gì. Huống hồ, việc của lệnh tỷ đã truyền khắp, trốn cũng vô dụng. Lại nói, có Yên muội muội, người có gì không yên lòng!”

Việc đã đến nước này, Hoàng Nguyên cũng bất đắc dĩ, đành phải gật đầu đáp ứng.

Nhưng ba chữ “Yên muội muội” lại làm cho hắn không được tự nhiên.

Nhớ tới lời Đỗ Quyên nói, trong lòng hắn rối loạn, không biết nên vui hay buồn.

Tầm cô nương không phải là Trần Thanh Đại, hắn có một loại cảm giác không rõ.

Tầm Hư Cực không biết hắn có tâm tư khác, thấy thần sắc hắn biến ảo không chừng, cho rằng hắn đang lo lắng vụ án này, nên giúp hắn phân tích vụ án.

Sắc trời đã trễ, Hồng Linh tới bẩm báo thiếu gia, nói cô nương muốn cáo từ.

Tầm Hư Cực mới đứng dậy. Lúc gần đi nghĩ tới một chuyện, lặng lẽ nói với Hoàng Nguyên, kêu Đỗ Quyên lấy cây thoa gỗ trên đầu xuống, lại nói về đặc thù tơ vàng nam mộc và quy củ hoàng gia, để ngừa bị kẻ hiểu biết lợi dụng.

Hoàng Nguyên nghe xong khiếp sợ, vội vàng gật đầu.

Đỗ Quyên bên kia cũng tiễn người đi ra.

Tầm Lao Yên và Đỗ Quyên sóng vai mà đi, một tay còn nắm Hoàng Ly, ba cô gái vừa đi vừa líu ríu nói giỡn, cực kỳ hòa thuận, giống như tỷ muội tương giao nhiều năm.

Hoàng Nguyên và Tầm Hư Cực thấy sững sờ.

Tầm Lao Yên nhìn thấy Hoàng Nguyên sắc mặt ửng đỏ, nhưng vẫn hào phóng thi lễ với hắn, nói đã quấy rầy, còn nói đến ngày đó sẽ phái người chờ bọn hắn ở cửa phủ, tiếp đón 2 tỷ muội Đỗ Quyên vào, nhất định không để các nàng chịu chút ủy khuất nào, thỉnh Hoàng công tử yên tâm vân vân.

Hoàng Nguyên vội vàng khom người hoàn lễ, liên tục nói không dám nhận.

Cảm thấy nàng thấp thỏm, vẫn buông mi không dám nhìn nàng.

Đỗ Quyên thấy tình hình này, trong lòng ứa ra dấm chua, ai oán

Chẳng lẽ còn xui xẻo hơn chuyện xuyên việt sao?

Phải cùng người khác tranh lão công của mình.

Hai tỷ đệ đưa Tả gia huynh muội đến cửa, nhìn bọn họ lên xe ngựa, đi ra khỏi viện mới xoay người đi vào.

Không chò trở lại trong phòng, Đỗ Quyên đã muốn hỏi Hoàng Nguyên.

Nhưng Hoàng Nguyên lại trước một bước hỏi nàng: “Cây trâm trên đầu ngươi có phải do Lâm Xuân đưa hay không?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Đương nhiên. Người khác, ai có thể điều được tinh tế như vậy!”

Hoàng Nguyên đứng lại, không nói lời nào, chỉ thật sâu nhìn nàng.

Chương 238

Tơ Tình Kéo Không Đứt

Đỗ Quyên vừa nhìn thần sắc hẳn, đã biết hẳn nghĩ gì.

Nàng đột nhiên nhớ tới trong “Hồng Lô Mộng”, Vương Hi Phượng kiểm tra đại quan viên thì từ Tiêu Tương Quán, nha đầu của Đại Ngọc, Tử Quyên lúc ấy như thể nói “Đến bây giờ, hai phía chúng ta “ chỉ Di Hồng Viện và Tiêu Tương Quán “ gì đó cũng tính không rõ...” Nàng cảm thấy, nàng và Lâm Xuân cũng là như thế.

“Ta biết, sau này sẽ không đeo thứ này nữa.”

Nói xong, trong lòng thập phần khó chịu, nhưng nàng biết Hoàng Nguyên lo đúng. Nàng và Lâm Xuân đều lớn, không thể giống như trước đây. Thứ khác còn dễ nói, cây trâm, chiếc vòng không thể tùy ý nhận.

Nàng lại đem tình hình chung dụng của đứa nhỏ hai nhà Lâm Hoàng nói cho Hoàng Nguyên:

Bởi vì nàng bú sữa vợ Đại Đầu lớn lên, lại nhận vợ Đại Mạnh làm mẹ nuôi, hai nhà Lâm Hoàng ở cách vách, đứa nhỏ hai nhà từ nhỏ chơi chung với nhau. Lớn hơn một chút, Lâm gia huynh đệ thường giúp Hoàng gia làm chút việc nặng, rất chiều cố Hoàng gia tỷ muội; Hoàng gia tỷ muội cũng thường xuyên giúp Đại Đầu thím làm chút may vá báo đáp ân tình, một mình nàng quần áo cho chồng và 4 thằng con, quả thực không làm xuề.

Bởi Lâm Xuân học thợ mộc, đầu tiên là từ nhà đại bá gia nhặt gỗ thừa làm tiểu ngoạn ý cho nàng. Sau này, hẳn dùng nguyên liệu thừa làm một ít tiểu ngoạn ý tôi luyện tay nghề, và cầm đến chơi chung với nàng.

Đỗ Quyên cũng thích sưu tầm những thứ kia, từ thô ráp đến tinh xảo, thứ gì đều có, để Lâm Xuân trưởng thành xem lại. Đầu tiên là chính nàng chơi, sau này cho Hoàng Ly chơi, sau nữa lại cho Nhậm Viễn Minh và Viễn Thanh chơi...

Bởi vậy, tính ra hai nhà thật kéo không rõ: trên người Lâm Xuân thường mặc quần áo Đỗ Quyên làm; trong phòng tỷ muội Đỗ Quyên từ thùng, bàn ghế, ông dựng bút đến cây lược gỗ, tất cả đều do Lâm Xuân làm, này cây phượng thoa này bắt quả chỉ là một trong số đó mà thôi!

Đương nhiên, cái gì dính tới đá ở Hoàng gia cũng do Hạ Sinh làm.

Bất quá cũng không có việc gì, bởi vì Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi đã định thân.

Nhưng là, cũng bởi vậy, quan hệ thân thích hai nhà gần hơn một tầng...

Hoàng Nguyên nghe trợn mắt há hốc mồm, so với trước càng khiếp sợ, càng vô lực.

Trong lúc nhất thời hẳn không biết nói gì cho phải, đành đổi đề tài nói: “Người có biết đây là gỗ gì điều ra sao? Vừa rồi nghe Tả huynh nói, đây là tơ vàng nam mộc, là hoàng gia chuyên dụng, dân gian nếu có người dùng, sẽ bị trị tội.”

Lời còn chưa dứt, Đỗ Quyên đã tháo phượng thoa xuống.

Nàng cũng biết sơ việc này, nhưng không biết thoa này làm từ tơ vàng nam mộc.

Nếu vì mang cái này mà bị hoạch tội, thật là quá oan.

Bởi vậy bất kể có phải hay không, rút ra trước rồi nói.

Vừa vặn Lâm Xuân VÀ Lâm Đại Mãnh nói chuyện xong, đang từ trong phòng đi ra, nhìn thấy bọn họ đứng tại kia liền hỏi: “Đứng đó làm cái gì? Vừa rồi không phải có khách đến à, đi rồi sao?”

Đỗ Quyên gơ cây phượng thoa lên, hướng hẳn kêu lên: “Lâm Xuân người đến đây. Ta hỏi người, đây là tơ vàng nam mộc?”

Lâm Xuân đi tới, liếc mắt nhìn cây thoa, nói: “Ai!”

Đỗ Quyên oán giận nói: “Vậy sao người không nói? Thứ này làm sao ta có thể mang được?”

Lâm Xuân kinh ngạc nói: “Sao người không thể đeo?”

Hoàng Nguyên nhú mày hỏi: “Người không biết tơ vàng nam mộc là hoàng gia chuyên dụng?”

Lâm Xuân gật đầu nói: “Biết a!”

Đến lúc này ngay cả Đỗ Quyên cũng hồ hồ: “Biết mà người còn làm cái này đưa ta?”

Lâm Xuân cũng không biết nói như thế nào, chỉ nói món đồ nhỏ như vậy, không có việc gì; còn nói thái gia gia sẽ không hại hẳn, là thái gia gia kêu hẳn điếu. Nếu không phải có thể dùng, Lâm gia đã sớm đem nửa phòng nguyên liệu thừa cung phụng ra ngoài.

Lâm Đại Mãnh nghe bọn họ nói lời này, chủ động lại giải thích:

Thì ra, lúc trước người của hoàng gia và quan phủ tới chẳng những dọn sạch tơ vàng nam mộc vùng núi phụ cận thôn Thanh Tuyền, gỗ Lâm gia tồn trữ cũng bị chở đi hết, tất cả giường, thùng, bình phong, bàn ghế, bàn trà, bao gồm kiện nhỏ như hộp đựng làm từ tơ vàng nam mộc của Lâm gia đều cuốn đi, ngay cả một cái tượng Phật trang trí đều không cho giữ lại.

Nhưng vì Lâm gia mấy đời làm thợ mộc, thợ vàng nam mộc lại cực trân quý, có hương vị, có thể phòng trùng, mộc văn tuyệt đẹp, tự thân dầu trơn nhuận không cần quét sơn, đông ấm hè mát, nên luyện tiếc vứt bỏ nguyên liệu thừa, mà căn cứ theo cỡ lớn nhỏ làm thành các loại đồ vật. Nhưng dù có lợi dụng như thế nào, cũng vẫn sẽ có vật liệu thừa lại, chứa cả nửa phòng.

Lúc ấy, người hoàng gia phụ trách thu mua nhiệm bọn họ hiến của có công, lại lười vận chuyển đám gỗ vụn (bọn họ nhìn thấy chính là một đống gỗ vụn) đi ra ngoài, nên đặc biệt cho phép bọn họ giữ lại đám vật liệu thừa đó, còn viết một đạo thủ dụ, quan phủ đóng dấu.

Nhiều năm qua, sư phụ giỏi nhất Lâm gia cũng chỉ dùng đám vật liệu thừa này làm những vật cực nhỏ, đã cố hết sức. Nhưng hai ba năm nay, tài nghệ Lâm Xuân càng tăng tiến vượt bậc, Lâm thái gia liền ra lệnh xử lý đống đồ này. Kết quả, hẳn tinh điều vi mài, dùng cách chấp nôi, dùng đám nguyên liệu thừa liên tục làm ra vòng tay, trâm gỗ, khuyên tai, vòng tay vân vân.

Cây phượng thoa này, mắt phượng màu tím chính là tử nam, đầu phượng và hạt châu phía dưới, đều dùng thợ vàng nam mộc vụn hợp lại mà thành. Đỗ Quyên còn có vòng tay, theo thứ tự là dùng 5 đoạn gỗ hợp lại, thiết kế che giấu thập phần xảo diệu.

Về phần vòng tay, Lâm Xuân bắt đầu làm những hạt châu kia thực đã cố hết sức. Hiện tại thì sao, đường tử muội Lâm gia ai cũng có một chuỗi, không có, cũng dự định làm cho.

Phần công phu biến phế thành bảo này, người bên ngoài đành phải lực bất tòng tâm.

“Đỗ Quyên, người đừng lo lắng, yên tâm mà mang đi!”

Lâm Đại Mãnh sau khi giải thích xong tổng kết nói.

Đỗ Quyên nghe xong, vừa vui lại buồn, nói: “Ta vẫn không nên đeo. Có bị người vấn tội hay không thì không nói, nếu tịch thu cây thoa đi, ta còn không đau lòng chết. Đợi về nhà ta lại mang.”

Lâm Xuân nghe xong nhin không được cười lên một tiếng, trong mắt chiếu ra vui sướng.

Hắn an ủi: “Quay đầu ta dùng hương nam giúp người điều một cây trâm phượng hoàn chỉnh, vậy thì khẳng định không ai bắt bẻ được. Cái này người cất đi cũng tốt.”

Đỗ Quyên chợt dạ liếc mắt nhìn Hoàng Nguyên, vẻ mặt đau khổ ngăn cản: “Đừng nên đi. Nay người vào thư viện, phải đọc sách, lại phải tập võ, còn phải làm chút tác phẩm nghệ thuật tu thân dưỡng tính, không cần giống như trước đây, làm mấy thứ đồ chơi linh tinh.”

Lâm Xuân không tranh luận, chỉ cười.

Hoàng Nguyên cũng không thể nói gì hơn.

Không nghe Lâm Đại Mãnh nói sao, đường tở muội Lâm gia đều có vòng tay, vậy thoa gỗ trám gỗ gì đó, nói vậy về sau Lâm Xuân cũng sẽ giúp các nàng làm, như vậy đưa trước cho muội muội kết nghĩa Đỗ Quyên, cũng không tính là gì. Vừa rồi Hoàng Ly cũng chạy đến la hét nói, nàng đã cùng Xuân Sinh ca ca dự định làm thoa làm vòng, cho nàng xuất giá thêm trang dùng ...

Hắn còn cái gì để nói?

Vì sao mỗi lần đề cập đến Lâm Xuân và Đỗ Quyên, chuyện đều thoát khỏi lẽ thường chứ?

Đang buồn bực, Phùng Trường Thuận chạy tới nói, Dương Ngọc Vinh đang ở cửa khách sạn giờ chân mắng hắn bắt nghĩa, muốn Diêu Kim Quý đứng lên về nhà.

Hắn liền đi phía trước, đồ hết sự tức giận lên người Diêu Kim Quý.

Hắn nói, gia gia bị tức giận đã ngủ mê man rồi, không lên tiếng cho đại cô và biểu ca đứng lên, hắn không dám tự tiện chủ trương; rồi hướng Dương Ngọc Vinh nói, hắn liền tiếp dính kiện tụng, Dương gia đối với hắn có ân cứu mệnh, hắn vạn lần không dám liên lụy Dương gia, cho nên nghe theo lời Dương đại gia dặn, cùng Dương gia ân đoạn nghĩa tuyệt, đều là khổ tâm, chỉ có hai bọn họ mới có thể hiểu.

Dương Ngọc Vinh nghe xong giận sôi lên.

Diêu Kim Quý thấy Hoàng Nguyên tàn nhẫn như vậy, ngay cả bác cũng không buông tha, hối hận không nên tới đây, bị hắn thiết kế. Hắn chưa bao giờ bị quỳ lâu như vậy, sợ là có hai canh giờ, lúc này hay ho không thấy, xuống không được, thoát thân không xong.

Người đọc sách thân mình chiều chuộng, hưởng chi nắng nóng, hắn sớm đã choáng đầu hoa mắt.

Lúc lung lay sắp đổ, bỗng nhiên tâm tư vừa động, ngã xuống mặt đất, làm bộ như té xỉu. Hoàng Chiêu Đệ liền nhào tới ôm hắn khóc lớn, vừa cầu Hoàng Nguyên đi xin gia gia.

Hoàng Nguyên nhìn Diêu Kim Quý, ánh mắt khẽ nhúc nhích, cũng không dài dòng, xoay người đi vào .

Lại kéo, nửa ngày cũng không thấy ra.

Rốt cuộc, Hoàng Chiêu Đệ đợi không kịp, cũng mặc kệ hiệu đạo, nàng chỉ đau lòng nhi tử, gọi người cổng Diêu Kim Quý chạy nhanh về.

Hoàng Nguyên trì hoãn một hồi, mới cùng Hoàng Tiểu Bảo đi ra.

Không gặp người, nên kinh ngạc hỏi đám người vây xem: “Đã đi rồi? Ta còn cầm thuốc ra. Ta xin giùm bị gia gia mắng, cũng muốn cống biểu ca vào nghỉ tạm nữa, sao bọn họ không đợi gia gia lên tiếng đã đi? Ai, vậy thì gia gia sẽ càng tức giận. Tiểu Bảo ca ca, đừng nói cho gia gia biết việc này đi.”

Hoàng Tiểu Bảo suýt bật cười, vội vàng gật đầu nói nhất định không thể nói.

Lâm Xuân cũng đi theo ra ngoài, thấy tình hình như vậy cũng không cười, hừ một tiếng nói: “Rõ ràng là người bất hiếu bất nghĩa, chỉ đồ được người không biết nội tình ở đây thôi. Mới quý một lúc đuôi hồ ly liền lộ ra, giờ trò giả bộ bất tỉnh.”

Trong đám người lập tức có người thấp giọng cười nói nhìn thấy mắt Diêu Kim Quý mở to. Một người nói sẽ có người hòa theo, nói hần cũng nhìn thấy lúc Diêu Kim Quý được tùy tùng cống trên lưng, người uốn éo muốn nằm sấp cho thoải mái chút...

Hoàng Nguyên cũng không đi theo bỏ đá xuống giếng, cùng Hoàng Tiểu Bảo hai người đi vào.

Suốt đêm không nói chuyện, ngày hôm sau, Hoàng Nguyên mang Đỗ Quyên và Hoàng Ly đi Tả phủ dự tiệc. Tả phủ nhân thấy Đỗ Quyên rất tán thưởng, cùng Tả Lao Yên thập phần săn sóc chiếu cố Hoàng gia tử muội, tình hình tiệc tùng không cần nói tỉ mỉ. Tới buổi chiều, Đỗ Quyên mới nói gia gia còn đang bệnh, cáo từ trở về.

Lâm Xuân nghe được tối qua Triệu Ngự sử trở về ở dịch quán phủ thành, sáng sớm hôm nay liền mang theo 3 tấm bình phong còn lại đi bái phỏng.

Gặp mặt dĩ nhiên một phen thăm hỏi.

Lập tức, Triệu Ngự sử đem 4 tấm bình phong đặt lên bàn cẩn thận xem xét, vẻ mặt khiếp sợ không che dấu được, rồi sai người đóng cửa, đốt nến lên tinh tế xem, quả nhiên hào quang vạn trượng, nước sông cuộn cuộn, vượt hồ tung hoành, kỳ hoa rực rỡ, tán thưởng không thôi, sai người đem bình phong cẩn thận mang vào trong viện, đợi dưới nắng sớm xem lại lần nữa, chắc sẽ có biến hóa khác...

Giám định và thưởng thức đã xong, hần mới tiếp đón Lâm Xuân tới phòng khách ngồi, vừa rót trà, vừa hỏi tình huống tạo hình những ngày qua.

Lâm Xuân nhất nhất trả lời.

Bỗng nhiên Triệu Ngự sử hỏi: “Ngươi có chuyện cầu bản quan? Cha con Hoàng gia bị Diêu Kim Quý cáo thượng công đường, tình thế rất hung hiểm, ngươi và bọn họ tình cảm không phải tầm thường, không phải mượn cơ hội này cầu bản quan ra mặt chứ?”

Lâm Xuân không ngờ tới hần chủ động hỏi thẳng, không khỏi sửng sốt.

Nghĩ nghĩ, hấn gặt đầu, lại lắc đầu.

Triệu Ngự sử cau mày nói: “Đây là ý gì?”

Lâm Xuân nói: “Tiểu dân thật có chuyện thỉnh giáo đại nhân nhưng không muốn cầu đại nhân ra mặt.”

Chương 239

Đường Vòng Lối Tắt

Triệu Ngự sử nghe xong nhất thời hứng thú, hỏi: “Thỉnh giáo chuyện gì?”

Lâm Xuân không nói chuyện mà yên lặng trầm tư, chỉnh lý ý nghĩ.

Tuy hẳn được Hoàng Nguyên nhờ vả đến tìm Triệu Ngự sử, nhưng sao hẳn không có ý vì Đỗ Quyên ra mặt chứ? Hẳn thấy Hoàng Nguyên nhỏ hơn mình mà làm việc như sấm sét cuồng phong, ra tay quả quyết, hẳn tràn đầy cảm xúc, âm thầm ra sức, chuyện này muốn một cú là trúng đích, bởi vậy rất cẩn thận chuẩn bị trước.

Cuối cùng, hẳn quyết định không theo lời Hoàng Nguyên dạy hẳn nói, hẳn có ý nghĩ của mình.

Triệu Ngự sử không thấy thiếu niên trước mặt quỳ xuống kêu oan, thỉnh hẳn chủ trì công đạo.

Thiếu niên kia, lặng lẽ trầm tư một hồi lâu, mới nghiêm túc đối với hẳn nói: “Đại nhân, chuyện này không phải là án kiện bình thường, tiền căn hậu quả tiểu dân rất rõ ràng, tiểu dân cảm thấy chính là chuyện nhà. Cái gọi là 'Thanh quan khó xử chuyện nhà', trong dân gian có rất nhiều chuyện nhìn qua rất thể tục vô lễ, nhưng không hẳn rất vô tình; có một số việc nghe qua rất phù hợp lễ pháp, lại cực vô tình. Đại nhân làm quan nhiều năm, thông hiểu luật pháp lại hiểu tình đời, hôm nay tiểu dân đem tiền căn hậu quả nói cho đại nhân nghe, hy vọng đại nhân có thể chỉ điểm một hai, nhưng tiểu dân không nghĩ cầu xin đại nhân ra mặt làm chủ, cũng cảm thấy đại nhân không tiện ra mặt.”

Triệu Ngự sử thập phần ngoài ý muốn, gật đầu nói: “Người nói đi. Nơi này không phải công đường, cũng không có người ngoài, người có ý kiến gì, trực tiếp nói ra.”

Lâm Xuân gật đầu nói: “Tiểu dân chính là muốn như vậy. Mỗi câu của tiểu dân hôm nay đều là sự thật, đại nhân có thể phái người đi kiểm chứng, chỉ là chuyện nhà chuyện cửa, chuyện hàng xóm phân tranh vụn vặt, hy vọng đại nhân nghe xong không ngại phiền.”

Triệu Ngự sử gật đầu.

Lâm Xuân nói tỉ mỉ từ đầu, từ lúc còn nhỏ cha hẳn và vợ chồng Hoàng Lão Thực định ra hôn ước miệng, nói đến ngày hôm trước đến Hoàng gia cầu

thân, Đỗ Quyên cự thân, sau đó mọi người rời núi nhận Hoàng Nguyên, tiếp theo Diêu Kim Quý thừa dịp này lừa gạt tín nhiệm của Hoàng lão cha, ký hôn thư, nhất nhất nói hết, nói đến hơn một canh giờ.

Trong lúc nói chuyện, vài lần có người vào phòng, đều bị Triệu Ngự sử sai đi.

Sau khi nghe xong, Triệu Ngự sử thất kinh hỏi: “Nói như vậy, Hoàng Đỗ Quyên cùng người định thân mới là thật?”

Lâm Xuân lắc đầu nói: “Năm xưa cứ nói như vậy, cũng không có xác định. Tiểu nhân dĩ nhiên muốn cưới Đỗ Quyên làm vợ, cha mẹ tiểu nhân cũng thích Đỗ Quyên, nhưng hai nhà kết Tần Tần, luôn muốn 2 bên tình nguyện mới được; nếu cố cưỡng bức, trở thành cừu gia thì sống thế nào?”

Triệu Ngự sử âm thầm gật đầu, tăng thêm thiện cảm với hắn.

Lâm Xuân lại nói: “Cho nên, tiểu nhân không sợ nói với đại nhân là: tiểu nhân thật coi thường hành động trơ trẽn của Diêu Kim Quý, cảm thấy hắn mới là người bất hiếu bất nghĩa, nhìn như có lý lại vô tình.”

Trong lòng Triệu Ngự sử đã sớm nổi giận với Diêu Kim Quý, bắt quá hắn làm quan lâu năm đã luyện thành công phu hi nộ không hiện lên mặt, người ngoài nhìn không ra mà thôi.

Hắn không có tiếp lời Lâm Xuân nói, mà hỏi ngược lại: “Diêu Kim Quý cũng thôi, theo ý kiến của người, Hoàng Đỗ Quyên trước mặt mọi người kháng hôn, không nhận gia gia nãi nãi, theo lời người nói là vô lý có tình?”

Lâm Xuân cười khổ lắc đầu, nói: “Tiểu dân biết đại nhân khẳng định không thể tha thứ tình hình như thế, nhưng năm đó Đỗ Quyên năm còn nhỏ. Còn nữa, nàng thật sự đã chết qua hai lần. Lại nói, thật muốn đưa ra lệnh cha mẹ, hắn nên lấy chuyện cha mẹ chúng ta năm xưa định thân khi còn bé làm chuẩn, mặc dù chưa đặt sính lễ. Cha ta và đại bá ta giúp Đỗ Quyên làm tiệc đầy tháng làm chứng. Điểm ấy người cả thôn đều biết, Hoàng gia gia lúc ấy cũng không phản đối, chỉ là nhà ta không muốn lợi dụng việc này bức Đỗ Quyên mà thôi. Sau này Hoàng gia gia chết sống buộc việc hôn nhân của Đỗ Quyên với nhà khác, đều là vì tranh một hoi, cố ý tìm việc. Lần này giúp Đỗ Quyên định thân, lại hoàn toàn là không rõ lợi hại trong đó, bị Diêu Kim Quý lừa. Người trong núi đâu hiểu những cong queo trong đó.”

Triệu Ngự sử nghe xong trầm ngâm thật lâu.

Rồi hỏi rất nhiều chi tiết.

Lâm Xuân nhất nhất đáp, nói thêm: “Đỗ Quyên làm người làm việc, ta nói không tính, đại nhân chỉ cần hỏi gia gia và đường ca của nàng, hai người này từng cãi nhau với nàng rồi thành thân cận, sẽ biết rốt cuộc nàng có hiếu hay là bất hiếu.”

Triệu Ngự sử đột nhiên hỏi: “Nghe nói tiểu dưỡng của Đỗ Quyên, Nhậm Tam Hòa biết võ công?”

Lâm Xuân ngần ra, gật đầu nói: “Biết một chút.”

Triệu Ngự sử nói: “Hắn là sư phó của ngươi, ngoại trừ dạy võ công cho ngươi, còn dạy kinh sử?”

Lâm Xuân trong lòng nhảy dựng, “Ân” một tiếng.

Triệu Ngự sử hỏi lại: “Năm đó, tỷ muội Đỗ Quyên rơi xuống nước sau, Nhậm Tam Hòa có mặt hay không? Sau này Đỗ Quyên lạc đường ở Cây Lê Cầu, phải chăng hắn cũng không ở nhà?”

Lâm Xuân nghe xong lời này trong lòng kinh hãi, lắc đầu nói: “Đỗ Quyên rơi xuống nước, sư phó cũng giúp đi tìm; sau này từ Cây Lê Cầu lạc đường, cũng giúp đi tìm. Đại nhân muốn hỏi cụ thể canh giờ, tiểu dân thật không nhớ rõ.”

Triệu Ngự sử lại hỏi: “Sở học của ngươi và Đỗ Quyên đều do hắn dạy?”

Lâm Xuân dừng lại, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Lâm gia ta có trường bồi biết chữ. Chúng ta nhận được chữ, sư phó có không ít sách, nhân rồi thì dạy chúng ta đọc.”

Triệu Ngự sử lại theo dõi hắn nói: “Ngươi chưa nói lời thật.”

Lâm Xuân cả người chấn động, miễn cưỡng hỏi: “Đại nhân chỉ là...”

Triệu Ngự sử nói: “Hoàng Đỗ Quyên, một nha đầu tùy tiện đọc vài cuốn sách, có thể giỏi hơn đệ đệ nàng học tại thư viện hàng năm trời?”

Lâm Xuân trầm mặc một lúc mới nói: “Đỗ Quyên thực thông minh.”

Nói xong đóng chặt miệng, vô luận là Nhậm Tam Hòa hay là Đỗ Quyên, đều không lộ ra thêm một chữ, thản nhiên không ngại nhìn Triệu Ngự sử, cho thấy mình không thẹn với lương tâm. Có một số việc, dù không nói ra, cũng không phải có ác ý.

Triệu Ngự sử thấy hắn bày ra vẻ mặt này, khước miệng hơi giật giật.

Hắn biết, hỏi cũng hỏi không được gì.

Lâm Xuân thấy hắn không hỏi tới nữa, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Hắn sớm phát hiện vị sư phó này không tầm thường, không cần phải nói khẳng định có lai lịch. Đỗ Quyên không giải thích được vì sao hiểu biết nhiều như vậy, càng không thể nói cho người bên ngoài, nói nhiều chỉ mang đến phiền toái cho nàng. Dù sao thôn Thanh Tuyên ai cũng biết Ngự nương nương chiếu cố Đỗ Quyên, Lâm Xuân nói nàng thông minh, cũng không định giải thích lai lịch và duyên cớ.

Triệu Ngự sử nghiêm nghị nói: “Việc này bản quan đã rõ ràng. Nhưng, bản quan lại không có lời vàng ngọc gì chỉ điểm ngươi. Bản quan sinh trưởng

tại nhà thế gia, thưở nhỏ chịu sự giáo dục khác với dân chúng bình thường. Án theo thế gia đại tộc tôn ti, Hoàng Đỗ Quyên chống đối gia gia nãi nãi, chắc chắn bị trọng phạt! Nhưng bản quan biết lễ pháp nhà dân chúng bình thường không nghiêm khắc như vậy, tình thân lại cực tốt, cho nên sẽ không chuyện bé xé ra to, bởi vì tổ tiên bản quan cũng là hàn môn xuất thân.”

Từ lúc hấn nói câu đầu tiên, Lâm Xuân đã đứng lên, cong tay cung kính nghe.

“Nhưng ngươi cũng không cần thất vọng. Thanh quan khó xử việc nhà, nói cũng là khó xử mà thôi. Nếu dân chúng đem việc nhà cáo lên nha môn, làm quan phải nghĩ biện pháp xử trí! Hừ, bản quan ngày mai sẽ xử dứt chuyện nhà Hoàng gia. Ngươi hãy cẩn thận!”

Lâm Xuân vội vàng khom người nói: “Tiểu dân tạ quá đại nhân!”

Trong lòng vui vẻ dị thường, biết mục đích chuyến đi này đã đạt được.

Nhưng hấn nhin không được lại lo lắng hỏi: “Lúc này sẽ không vì đại nhân dẫn tới lời đồn đãi?”, rồi nhìn lướt qua 4 tấm bình phong, ý tứ không cần nói cũng biết.

Triệu Ngự sử hừ lạnh một tiếng, ôm quyền về hướng bắc nói: “Bản quan phụng chỉ tuần tra, tra kinh tế và hình luật của dân chúng. Án này tuy là gia sự dân gian, lại liên lụy đến hiếu đạo, lại náo loạn nhiều ngày qua, chậm chạp không phán quyết, sẽ có ảnh hưởng rất lớn, làm sao bản quan có thể mặc kệ?”

Thì ra hấn đã sớm âm thầm chú ý án này, cũng lên tra xét không ít chuyện.

Trong lòng hấn còn có một câu chưa nói: Lâm Xuân đưa bình phong, bởi kỳ ý sâu xa, hơn nữa tạo hình tài nghệ phi phàm, hấn là tuyệt không dám để lại cho mình, hồi kinh sẽ thượng trình Hoàng Đế, sau đó hấn còn sợ gì!

Trong lòng Lâm Xuân càng vui vẻ, lại có chút lo lắng, biết hấn làm người kiên cường, dù ra mặt cũng sẽ không làm việc thiên tư, bởi vậy khẩn cầu: “Đại nhân, Đỗ Quyên nàng...”

Triệu Ngự sử hiếm khi lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Bản quan sẽ không làm khó nàng.”

Lại phát tay nói: “Ngươi đi thôi. Bản quan còn muốn đi Tả phủ dự tiệc, không giữ ngươi. Sau này đi theo Chu phu tử học tập, không thể cô phụ cơ hội này.”

Lâm Xuân vội đáp ứng, bái một lạy mới lui ra ngoài.

Chờ hấn đi xong, Triệu Ngự sử phân phó tùy tùng cẩn thận cất 4 tấm bình phong, mới hướng Tả phủ đi thọ yến.

Tầm phủ cũng không mời nhiều khách. Tuy tân khách đông đảo, nhưng phần lớn là người thân thiết và một ít đồng nghiệp quan trường. Triệu Ngự sử phụng chỉ tuần tra đi tới Kinh châu, hẳn đương nhiên sẽ không tổ chức thọ yến xa hoa; nếu cố ý không làm, thì có vẻ quan ngại. Tiệc như vậy rất phù hợp với gia thế Tầm gia.

Tầm tuần phủ tự mình đón tiếp Triệu Ngự sử vào phủ, mời tới chính đường pha trà.

Hai người hàn huyên vài câu, Triệu Ngự sử liền nâng chung trà lên uống một ngụm.

Lúc này ngẩng ra, vội vàng hỏi: “Trà này đại nhân từ đâu có được?”

Tầm tuần phủ xấu hổ cười nói: “Đây là bản quan chiếm tiện nghi.” Rồi đem chuyện phu nhân thỉnh tỷ đệ Hoàng Nguyên làm khách, bọn họ lấy trà trong nhà mang đến làm thọ lễ, lại thăm dò hỏi, “Đại nhân từng uống qua trà này?”

Triệu Ngự sử nhìn hắn một hồi lâu, mới nói: “Uống qua ở phủ Dũng Thân Vương kinh thành.”

Tầm tuần phủ há mồm, nửa ngày không thể khép.

Triệu Ngự sử lại buồn bã nói: “Nghe nói hơn một ngàn lượng bạc một cân.”

“Cạch” một tiếng, nắp ly trên tay phải của Tầm tuần phủ dừng ở trên bàn, quay tròn vài vòng mới ngừng.

Nhất thời, sảnh đường yên tĩnh trở lại...

Lại nói Lâm Xuân, sau khi trở về khách sạn, đợi Hoàng Nguyên và Đổ Quyên ba người buổi chiều trở về, hắn vội kéo bọn họ ngồi xuống, kể lại tình hình gặp Triệu Ngự sử, còn nói ngày mai hắn muốn nhúng tay thăm vấn, cho bọn họ biết để sớm làm chuẩn bị.

Hoàng Nguyên nghe xong vỗ tay nói: “Hay lắm ! Tâm tư Lâm tam ca thật kín đáo.”

Hắn thấy Lâm Xuân không bị chủ ý của hắn trói buộc, lại có chủ ý riêng, đích thực khó được; lại biết hắn nhất định là vì Đổ Quyên mới phí tâm tư như vậy, nhịn không được lòng ghen tuông khế nhúc nhích.

Đổ Quyên cũng cao hứng nhìn Lâm Xuân, cảm thấy gần đây hắn nhanh chóng trưởng thành.

Bởi vậy giả bộ đau khổ, đùa nói: “Vốn ta còn áy náy, cảm thấy làm phiền các người; bây giờ suy nghĩ một chút, nhờ con cáo Diêu Kim Quý này, các người mới có cơ hội trưởng thành...”

Một lời chưa xong, Lâm Xuân vội la lên: “Nói bậy! Ta không cần cơ hội như vậy.”

Hoàng Nguyên lại thản nhiên gật đầu, khóe miệng mang một tia cười lạnh.

Lập tức ba người lại cẩn thận bàn tính, chuẩn bị lời đối đáp cho buổi xử án ngày mai.

Chương 240

Tỷ Đệ Liên Thủ

Hoàng Nguyên như cũ không cho Đỗ Quyên thượng đường, “Người quên lời tiêu dượng nói?”

Lâm Xuân cũng khuyên Đỗ Quyên đừng đi.

Hoàng Nguyên lợi dụng danh nghĩa Nhậm Tam Hòa ngăn Đỗ Quyên thượng đường, Lâm Xuân lại suy đoán sư phó có thâm ý khác, nhưng Đỗ Quyên biết, Nhậm Tam Hòa chỉ sợ nàng bị người nhận ra mà thôi.

Nhậm Tam Hòa sau khi đường thăm kết thúc, không biết đã đi nơi nào.

Nếu ở lại khách sạn, chỉ sợ ngay cả Tả phủ cũng chưa chắc sẽ khiến nàng đi.

Đỗ Quyên nghĩ, lần trước ra toà nàng đã gặp Trâm tri phủ, Tả tuần phủ, và Triệu Ngự sử; hôm nay lại đi Tả phủ, không xảy ra chuyện gì; ngày mai thượng đường vẫn là gặp những người đó, chỉ thêm một Diêu Kim Quý mà thôi, có cái gì phải sợ chứ? Bởi vậy kiên trì muốn đi, cho rằng phối hợp tác chiến.

Hoàng Nguyên hết cách, đành đáp ứng.

Sáng sớm ngày kế, người nha môn tới truyền lời, Đỗ Quyên là đương sự, cũng phải ra toà.

Đến nước này dù Đỗ Quyên không muốn đi cũng không được.

Tối qua và sáng nay, Hoàng Nguyên không hề dặn dò Hoàng lão cha điều gì, cũng không cho Đỗ Quyên dặn. Hắn nói, gia gia muốn như thế nào, tùy theo hắn thôi!

Thân mình Hoàng lão cha đã tốt hơn nhiều, vẫn còn có chút suy yếu.

Hai ngày nay, cháu trai thứ hai ông không nhắc một chữ tới vụ án trước mặt mình, ngược lại ông càng thấy lo lắng, khổ sở vạn phần. Lúc ăn điểm tâm, lão nhân gia giữ đờ khuôn mặt, thầm nghĩ hôm nay thượng đường trả lời thế nào.

Sau bữa cơm, Đỗ Quyên và Hoàng Nguyên đi chuẩn bị, Phùng Trường Thuận xê dịch đến trước mặt Hoàng lão cha ngồi xuống, trình trọng nói: “Thân gia, ta rất đau lòng khuê nữ, năm rồi vì nàng còn cãi nhau với người. Nhưng nếu nàng dám giống như khuê nữ người đối đãi với huynh đệ và cháu

nhà mẹ đẻ như vậy, lão tử lập tức bóp chết nàng! Bóp chết nàng ta ngồi đại lao!”

Khí thế hung hăng nói xong, cũng không chờ Hoàng lão cha đáp lời, đứng dậy bước đi.

Hoàng lão cha nghe xong tức giận không thôi, thân mình khẽ run.

Ông cảm thấy Phùng Trường Thuận đánh vào mặt ông, chê cười ông; nhất là mình không nghe lời con rể út của hắn, mới nháo ra chuyện như vậy, chỉ vừa nghĩ đến vẻ mặt như cười như không của Nhậm Tam Hòa, ông liền tức ngực.

Mang theo nỗi phẫn hận, ông được đại nhi tử công đi phủ nha.

Hôm nay phủ nha đường thăm là công khai thăm tra xử lý, so với lần Đỗ Quyên ra toà trước đông hơn nhiều. Bạn học và bạn thâm giao của Hoàng Nguyên đều đến ủng hộ hắn. Dương Ngọc Vinh và Trần phu nhân cũng có mặt. Còn có một vị văn sĩ chừng 40 tuổi ngồi phía dưới Trảm tri phủ, đây chính là Cảnh phu tử.

Tới giờ, Trảm tri phủ gõ kinh đường mộc, ra lên cho đám người Hoàng Nguyên lên công đường, tiếp tục buổi xử án hôm trước vì Hoàng lão cha té xỉu mà dở dang thăm vấn.

Bên Hoàng gia thượng đường có Hoàng Nguyên, Đỗ Quyên, Hoàng Lão Thực, Hoàng lão cha, Hoàng Tiêu Bảo. Bên Diêu Kim Quý có Diêu Kim Quý và Hoàng Chiêu Đệ, những người khác ở bên ngoài chờ gọi vào.

Hôm nay Đỗ Quyên mặc đồ nữ trang: vẫn là bộ váy áo màu vàng, trên đầu chải vân kê, chỉ cắm một một cây trâm gỗ thông thường, tóc dài xoắn dài xuống lưng phát phới.

Trên mặt nàng treo nụ cười nhẹ, vẻ mặt thoải mái, ưu nhã nhịp bước, như nước chảy mây trôi đi lên đại đường, lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt.

Diêu Kim Quý lòng say thần mê, cảm thấy Đỗ Quyên sau khi lớn lên quả nhiên càng đẹp hơn trước.

Một đám thư sinh nhìn ngậy người, cuối cùng hiểu vì sao Diêu Kim Quý muốn “chiếm lấy” biểu muội này, trong lòng bọn họ đã nhận định hắn là đồ háo sắc, muốn chiếm đoạt biểu muội.

Trảm tri phủ và Cảnh phu tử nhìn thấy Đỗ Quyên cũng lộ ra thần sắc kinh dị.

Lập tức, Hoàng gia bên trái, Diêu gia bên phải, đều quỳ xuống bái kiến quan chủ thăm.

Trảm tri phủ đầu tiên hỏi Hoàng lão cha, ngày hôm trước nếu nói là bị ép, thì phải nói hết chi tiết chân tướng ra.

Nhưng Hoàng lão cha chưa mở miệng, Diêu Kim Quý đã lớn tiếng thỉnh cầu kẻ lẽ.

Đợi đợi được cho phép, mới dập đầu, đau lòng nói: “Thỉnh đại nhân không cần hỏi, ông ngoại dĩ nhiên lật lọng. Ngày hôm trước hạ quan cùng nương thân đi thăm hấn, ngay cả cửa khách sạn cũng chưa vào đã bị phạt quỳ hai canh giờ ở ngã tư đường, mãi đến khi hạ quan té xỉu, cũng không người hỏi đến. Bởi vậy, đại nhân không hỏi cũng thế, cháu trai và cháu gái xúi giục ông ngoại sửa chủ ý, cũng hợp tình hợp lý.”

Hấn đã sớm quyết định, không chờ Hoàng lão cha nói chuyện, trước chụp tội danh này lên Hoàng Nguyên trước, Hoàng lão cha có nói gì đi nữa sẽ không còn hiệu nghiệm. Dù sao lúc trước hấn chính miệng thừa nhận việc hôn nhân, lại lật lọng, đương nhiên đã được ai dạy.

Chiêu này quả nhiên ác, Trầm tri phủ khẽ nhíu mày, Cảnh phu tử càng hừ một tiếng.

Hoàng Nguyên cũng thỉnh cầu kẻ lẽ.

Được cho phép sau, Hoàng Nguyên chất vấn Diêu Kim Quý: “Theo như lời Diêu huyên thừa, ngày hôm trước ông ngoại té xỉu ngay trên công đường, cũng là ta xúi giục?”

Diêu Kim Quý nghe xong sững sốt, vừa định trả lời, Hoàng Nguyên lại nói tiếp: “Gia gia là một thôn phu sơn dã, không hiểu mấy việc xấu như vậy. Lão nhân gia chỉ nghĩ “Gia đình hòa thuận vạn sự hưng”, vừa không bỏ được cháu ngoại có chuyện, càng luyện tiếc tôn tử tôn nữ (cháu trai và cháu gái bên nội) có việc, cho nên buổi đường thăm hôm trước mới tìm lý do thoái thác. Đáng tiếc lần này hấn một lòng vì văn bối, lại không biết người lòng muông dạ thú: vừa muốn cường bá biểu muội, lại muốn ám hại biểu đệ, còn muốn hãm cậu bất hiếu. Hấn nghe phán quyết của đại nhân mới nhìn rõ tâm địa ác độc của người, dưới bao cặp mắt nhìn phần nộ phần bác, sau đó mới té xỉu, cũng là ta xúi giục?”

Hấn cũng không biện lý do, chỉ ăn ngay nói thật.

Diêu Kim Quý kinh hãi, cấp tốc suy nghĩ.

Không chờ hấn nghĩ ra lời phản biện, Đỗ Quyên trong treo chất vấn: “Người khơi mào mọi chuyện đầu tiên, trạng cáo cậu và biểu đệ, cũng là chúng ta xúi giục? 5 năm trước người ý vào đại cô cung chiêu, hợp mưu với nàng, châm ngòi gia gia nãi nãi và cha ta trở mặt thành thù, đầu tiên là bức đại tỷ ta từ hôn định thân với người; bức bách không thành lại muốn ép ta định thân, mà ta năm ấy mới 9 tuổi. Phẩm tính người bất lương, vô sỉ cực kỳ, hoàn toàn không có lễ nghĩa liêm sỉ của người đọc sách, ngủ trên giường của ba chị em chúng ta ngủ ba ngày. Đây cũng là chúng ta xúi giục?”

Mọi người phía dưới nghe xong ồ lên, đám thư sinh phần nộ chỉ trích Diêu Kim Quý.

“Thật là vô sỉ cực kỳ!”

“Quả thực là uổng đọc sách thánh hiền!”

“Đây là sỉ nhục của người đọc sách chúng ta!”

“Người như vậy cũng được làm quan?”

Trầm tri phủ gõ kinh đường mộc vài cái mọi người mới trật tự lại.

Hoàng Nguyên ôm quyền, cao giọng nói: “Đại nhân, học sinh có người chứng vật chúng ở đây.”

Trầm tri phủ vội hỏi: “Nhân chứng vật chúng ở nơi nào?”

Hoàng Nguyên nói: “Vật chúng do Niên bộ đầu tự mình đi lấy, là chúng từ do vô số thôn dân thôn Thanh Tuyền làm chúng, thỉnh đại nhân lập tức truyền xem. Nhân chứng là Lâm Đại Mãnh, lý chính thôn Thanh Tuyền. Học sinh dùng nhân chứng và vật chúng chứng minh Diêu Kim Quý sớm có lòng quấy rối tỵ tỵ của học sinh, 5 năm trước mưu đồ chưa toại, lần này ỷ vào quan chức, đã thiết kế lừa gia gia ấn dấu tay. Mà học sinh sở dĩ ngay trên công đường chống lại tâm ý gia gia, bởi vì không thể đưa mắt nhìn tỵ tỵ bị ác đồ chiếm lấy, càng không thể tha thứ trước mắt bị ác đồ này tính kế, bởi vậy mới liều lĩnh thà mang danh bất hiếu bất nghĩa, cũng phải phá hư âm mưu của hắn!”

Hắn cùng Đỗ Quyên sóng vai mà quỳ, một câu tiếp một câu, như thiên lôi liên tiếp đả kích Diêu Kim Quý, đem hành vi ngỗ nghịch của mình nói thành cứu lại trường bối, tính chất khác biệt một trời với lời cáo buộc.

Đây đều là tội qua hắn và Đỗ Quyên Lâm Xuân thương nghị.

Lúc trước, Hoàng Nguyên trẻ tuổi thiếu lịch duyệt, trên công đường ứng đối kém một chút. Hai ngày nay đã cùng Đỗ Quyên cẩn thận phân tích chính lý, kiến nghị phản bác mạch lạc rõ ràng hơn, phản ứng nhanh nhẹn hơn.

Đường thâm lần trước, ai cũng nghĩ hắn sẽ bị phán tội chết. Nhưng nay tình thế chuyển tiếp đột ngột. Mặt khác, lời nói của Hoàng lão cha không hiệu nghiệm, hắn thừa nhận định thân hay không, Diêu Kim Quý, Đỗ Quyên và Hoàng Nguyên đều không cần thiết bàn cãi nữa!

Tầm Hư Cực và Thâm Vọng nhìn nhau, đều thập phần vui sướng.

Diêu Kim Quý lại xuất mồ hôi trán, cổ họng phát khô, tâm tư hỗn loạn, nghĩ không ra lời đi. Đang bối rối, chợt nghe Trầm tri phủ truyền Lâm Đại Mãnh và Lâm Xuân thượng đường, một mặt cho Niên bộ đầu trình lên chứng cứ.

Niên bộ đầu đi lên bẩm báo nói, đã đem chứng cứ giao cho Hà sư gia.

Hà sư gia đang ghi chép nghe xong vội vàng nghiêng người, lấy ra lời chứng từ trong đồng hồ sơ, một xấp thật dày. Bởi lần trước Hoàng lão cha thống khoái thừa nhận định thân, cho nên lời chứng này không dùng tới, hiện tại rốt cuộc cũng lấy ra.

Trầm tri phủ đại lượt qua lời chứng một lần, lại hỏi Lâm Đại Mãnh chi tiết.

Ngay lúc này, Cảnh phu tử hướng Hà sư gia muốn lời chứng, cũng nhìn một lần, trong lòng nhất thời tức giận. Hắn vốn không thích Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên, vừa tới khí thể đã bức người, bây giờ nhìn lời chứng lại có ý tưởng khác, bởi vì lời chứng không chỉ trình bày hành vi bất lương của Diêu Kim Quý, còn có cử chỉ ngỗ nghịch của Đỗ Quyên không tiếp thu gia gia nãi nãi.

Ở trong lòng hắn, “Vạn loại đều hạ phẩm, chỉ có đạo sách cao.” Diêu Kim Quý tham luyện sắc đẹp biểu muội chẳng có gì lạ, thiếu niên phong lưu là nhân chi thường tình, nhưng Đỗ Quyên không tiếp thu gia gia nãi nãi lại là đại nghịch bất đạo.

Lại có, Hoàng lão cha hai lần đáp ứng việc hôn nhân, há có thể trốn tránh trách nhiệm?

5 năm trước hắn rõ ràng nhìn trúng Diêu Kim Quý đứa cháu ngoại này, mới cùng đại nhi tử tranh cãi âm ỉ, sao có thể trách người bên ngoài? Lúc này càng ham cháu ngoại có quan chức, đồ phú quý, mới chính miệng đem cháu gái hứa cho hắn, chẳng những có thư làm chứng, hôm đó tại công đường hắn chính miệng thừa nhận.

Tỷ đệ Hoàng Nguyên quả nhiên giả dối, trở đen thành trắng, lật ngược tình thế.

Nghĩ xong, hắn trầm giọng nói: “Hoàng Nguyên, gia gia nãi nãi ngươi đã lớn tuổi từng trải, không phải là con nít ba tuổi. 5 năm trước bọn họ nhìn trúng cháu ngoại, vì thế không tiếc đại náo với phụ thân ngươi; 5 năm sau lại tự mình định cửa thân này, làm sao có thể nói là Diêu huyệt thừa bức bách?”

Hắn tránh nặng tìm nhẹ, không đề cập tới Diêu Kim Quý tố cáo cậu trước, và hành động thiêu đạo đức là ngu khê phòng biểu muội, chỉ đánh vào việc Hoàng lão cha định ra việc hôn nhân.

Đỗ Quyên nghe hắn mở miệng, hai mắt lấp lánh theo dõi hắn.

Cảnh phu tử phát hiện, nhìn qua.

Đỗ Quyên đối với hắn ý vị thâm trường cười, ánh mắt trong trẻo.

Không biết tại sao, nét mặt già nua của hắn nóng lên, liền nghiêm nghị nhìn chằm chằm nàng.

Đỗ Quyên không sợ hãi chút nào, đang định nói chuyện, Hoàng lão cha sớm nói trước.

“Thanh thiên đại lão gia, tiểu nhân đáp ứng đem cháu gái hứa cho cháu ngoại, nhưng đó là hấn gạt ta nói có thể giúp ta cứu cháu trai ta ra. Hiện tại cháu trai không cứu được, hấn còn định thân, muốn ta cháu gái làm thiếp. Cái này ta không đáp ứng.”

Hôm nay hấn thượng đường là muốn cứu vãn lại sai lầm hôm trước, lại bị Diêu Kim Quý giành nói trước, sớm đã tức càn hông; lại nghe Diêu Kim Quý nói Hoàng Nguyên xúi giục hấn, càng tức giận hơn. Hấn thật muốn nghe cháu trai xúi giục, sau đó bán cho hấn mặt mũi, ông cháu sẽ dễ nói chuyện thân cận hơn. Khổ nỗi nhiều ngày nay Hoàng Nguyên không nói nửa lời với hấn về chuyện vụ án; lại nhìn thấy Hoàng Chiêu Đệ quý ở một bên, không khỏi nhớ tới lời Phùng Trường Thuận nói buổi sáng, trách nàng không nên cáo đệ đệ và cháu, càng hận ngập trời.

Bởi vậy, hấn thấy Cảnh phu tử chất vấn cháu trai, cũng không hiểu quy củ, cũng không tuân quy củ, lập tức hô lên, tỏ rõ lập trường với cháu trai.

Diêu Kim Quý vội vàng nói: “Là vợ! Ông ngoại, Đỗ Quyên là vợ, cô nương Dương gia làm thiếp. Không tin thỉnh Thâm đại nhân truyền Dương gia đại gia lên công đường hỏi là biết.”

Chương 241

Người Không Xứng!

Hắn bất chấp, tự bảo vệ là trên hết, vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt rồi nói. Hai là từ lúc thấy Đỗ Quyên, cảm thấy nàng đẹp hơn tứ cô nương Dương gia nhiều, làm thiệp quả thực uổng phí, dù đắc tội Dương gia cũng muốn lấy nàng làm vợ.

Hoàng lão cha chơi xấu nói: “Người không cứu Nguyên Nhi, việc hôn nhân coi như không tính.”

Diêu Kim Quý cười khỏ nói: “Ông ngoại, không phải là ta không cứu, lúc ấy ta viết thơ nhưng biểu đệ đã được thả ra rồi, bảo ta làm sao làm chứ?”

Hoàng lão cha cứng cổ nói: “Làm thế nào à? Đương nhiên là không tính!”

Cảnh phu tử khinh bỉ nói: “Người lớn tuổi mà lật long như vậy, không sợ người ta nhạo báng sao? Lại nói, trước đó người cũng chưa nói không cứu được cháu trai việc hôn nhân sẽ không tính.”

Hoàng Nguyên lập tức nói: “Làm sao gia gia của học sinh sẽ hiểu được mấy chuyện cong queo đó? Rõ ràng là Diêu huyện thừa lòng muông dạ thú, lừa hắn. Nếu hắn thật muốn kết thân, vì sao không dám tìm cha ta mà nói? 5 năm trước nháo quá một lần, hắn phải biết cha ra đã lập môn hộ, hơn nữa lúc ấy đã không đáp ứng gả khuê nữ cho hắn, hắn vẫn thông qua gia gia ta giờ thủ đoạn, tâm tư ác độc rành rành ra đó!”

Diêu Kim Quý chống chế nói: “Ta muốn mời lão nhân gia hòa giải, ông ngoại đáp ứng, ta lợi dụng việc này mà làm. Nghe nương nói, hai năm qua đại cữu và ông ngoại hòa hảo, ta nghĩ là không dám 'ngỗ nghịch' nữa, nên mới đề ra.”

Hắn nhắc lại hai chữ “ngỗ nghịch”, ý định đảo loạn cục diện lúc trước.

Không cần hắn đảo loạn, Trầm tri phủ đã bị rối loạn.

Hắn khó xử, cảm thấy Hoàng gia nói rất có lý, sau đó Cảnh phu tử nói cũng có lý, Diêu Kim Quý nhìn như dùng tâm tư, giống như cũng không tính là sai lầm lớn...

Roi vào đường cùng, hắn không muốn thất không ở công đường nên ra lệnh truyền Dương Ngọc Vinh thượng đường trả lời câu hỏi.

Dương Ngọc Vinh đi lên sau, được ánh mắt của Diêu Kim Quý, đành kiên trì nói là Dương gia đáp ứng đem tứ cô nương cho Diêu huyện thừa làm thiếp.

Hắn nói như vậy, không phải không sợ nhị đệ cùng hắn nháo, mà có cùng một tâm tư với Diêu Kim Quý, nghĩ qua lọt cục diện trước mắt này lại nói. Hoàng cô nương bất quá là một thôn cô, hắn sẽ dễ dàng lừa gạt. Đợi thành thân, tìm một cơ hội sai phái, chắt nữ tự nhiên từ thiếp thành thê.

Khi tuyệt vọng thì hắn phải thử hết mọi cách, thế nhưng quên sự lợi hại của Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên.

Trầm tri phủ nghe xong, lại chuyển hướng Hoàng lão cha, hỏi hắn nếu thật khuê nữ Dương gia làm thiếp, hắn còn thừa nhận mối hôn nhân với Diêu gia không.

Hoàng lão cha không biết ứng đối, liền cầu cứu nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Trong lòng Hoàng Nguyên tức giận không thôi, quá thất vọng Trầm tri phủ.

Hắn nhìn Diêu Kim Quý cười lạnh nói: “Diêu huyện thừa, chỉ với sự hạ lưu vô sỉ của ngươi, 16 tuổi đã xâm chiếm khuê phòng con gái người ta, lần này lại tố cáo cậu ruột lên công đường, ngươi nói gia gia sẽ đáp ứng mối hôn sự này sao?”

Hắn tương phản Cảnh phu tử, bám chặt lấy hành vi thiếu đạo đức của Diêu Kim Quý để phủ định mối hôn nhân này.

Hoàng lão cha được nhắc nhở, lập tức nói: “Đúng! Ta không biết ngươi, tên vô lương tâm này hại Đại cữu và biểu đệ ngươi. Nếu ta biết được, dù ta phải nuôi cháu gái đến già cũng không cho ngươi!”

Tuy Hoàng Chiêu Đệ nghe không hiểu mọi người nói chuyện, nhưng thấy bộ dáng nóng nảy của con trai, cũng biết không tốt, liền hoảng hốt.

Nàng gấp gấp kéo Hoàng lão cha, nói: “Cha, không phải Kim Quý muốn cáo, là ta muốn cáo đại đệ. Ta cũng không muốn cáo đại đệ, ta chỉ muốn hù dọa cháu một chút. Còn có năm xưa Kim Quý ngủ trên giường Đỗ Quyên các nàng, cũng là ta đáp ứng, đều là ta không tốt.”

Đáng thương cho lòng của người mẹ, đều muốn gánh vác hết tất cả tội lỗi.

Hoàng Nguyên châm chọc Diêu Kim Quý nói: “Biểu ca thật hiếu thuận!”

Cảnh phu tử nhin không được lại xen vào nói: “Hoàng Nguyên, không phải hôm nay gia gia ngươi mới biết là cháu ngoại cáo cậu. Lần trước hắn đã biết, còn kiên trì cửa thân này, có thể thấy được hắn chấp nhận hành vi của Diêu huyện thừa. Ngươi bám lấy điều này ích lợi gì?”

Đỗ Quyên hỏi: “Xin hỏi vị này cũng là quan chủ thẩm?”

Cảnh phu tử khốn quẫn, sắc mặt sầm xuống.

Trầm tri phủ vội nói: “Vị này là thư viện Cảnh phu tử.”

Đỗ Quyên vội hơi nghiêng người, nói: “Gặp qua Cảnh phu tử. Xin hỏi phu tử, đây là vì Diêu huyện thừa biện tụng sao?”

Cảnh phu tử ngạo nghễ nói: “Lão phu là tới nghe thăm, cảm thấy nghi hoặc mới chen vào nói.”

Đỗ Quyên lại hỏi: “VẬY TIỂU DÂN CÓ CẦN PHẢI TRẢ LỜI PHU TỬ GIỐNG NHƯ ĐẠI NHÂN HAY KHÔNG?”

Cảnh phu tử lần nữa bị kiềm hãm, trước mắt bao người, khuôn mặt già nua đỏ lên.

Hoàng Nguyên buông mi, để Đỗ Quyên đặt câu hỏi.

Đây cũng là kế hoạch của bọn họ đã thoả thuận trước: để Đỗ Quyên đối phó Cảnh phu tử.

Nếu Hoàng Nguyên hỏi như thế thì có vẻ cuồng ngạo bất kính sư trưởng; nhưng Đỗ Quyên con gái, lại tới từ sơn dã, lấy bộ dáng ngây thơ vô tri thỉnh giáo, dù Cảnh phu tử nổi nóng cũng không thể tức giận.

Đỗ Quyên càng có một tầng tâm tư: mỗi một người ở đây đều là nhân tinh, nếu nàng đấu tâm nhãn với bọn họ, chẳng khác nào lấy sở đoản của mình đấu với sở trường của họ, có sống thêm một kiếp cũng vô dụng; không bằng đơn giản phát huy tính tình thẳng thắn của mình, có cái gì hỏi cái đó, còn có thể làm cho nhóm người thích sĩ diện, chú ý lễ nghĩa liêm sĩ trở tay không kịp.

Bởi vậy, nàng thấy có cơ hội là “thỉnh giáo” Cảnh phu tử.

Quả nhiên, Cảnh phu tử không ngồi yên được.

Bởi hành động của hắn quả thật không có quy củ.

Nhưng mọi người biết sự thật là một chuyện, trước mặt mọi người chọc phá lại là một chuyện khác, Đỗ Quyên lại cố tình “vô tâm” chọc phá, giận nàng không được.

Cũng may Trầm tri phủ thập phần cho hắn mặt mũi, nói: “Hoàng cô nương, Cảnh phu tử hỏi rất có lý, người hãy quay trở lại đề chính đi!”

Đỗ Quyên lại không trở về, ngược lại nói: “Cảnh phu tử là tiên sinh thư viện dạy học, nhất định học phú ngữ xa, là một đại nho đức hạnh vẹn toàn. Dân nữ muốn thỉnh giáo Cảnh phu tử: Diêu huyện thừa tự tiện xông vào khuê phòng nữ tử, trạng cáo cạo ruột, có tính là không đức hạnh bại hoại, bất hiếu bất nghĩa không? Tuy đại cô ta đều nhận tất cả sai lầm, nhưng Diêu huyện thừa 5 năm trước đã 16 tuổi, hiện tại là lưỡng bảng tiến sĩ, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, chẳng lẽ không biết? Cũng không thể giải

thích cho mẹ ruột không biết chữ sao? Đại cô ta lại không phải là một phụ nhân ương ngạnh, nàng hiền dịu nhất.”

Cảnh phu tử lạnh lùng nói: “Hành động của Diêu Kim Quý quả thật không ổn. Nhưng là” lời hần vừa chuyên, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Đỗ Quyên, lạnh lùng nói “Hoàng cô nương cũng không phải hạng người lương thiện gì. 5 năm trước trước mặt mọi người ngỗ nghịch ông bà, còn tuyên bố không tiếp nhận bọn họ. Hành động này nếu ở Cảnh gia ta, không đánh chết cũng bị trục xuất ra khỏi tộc!”

Bên dưới nhất thời ồ lên.

Bọn người Tầm Hư Cực lo lắng nhìn Đỗ Quyên.

Diêu Kim Quý đương nhiên hiện sắc mặt vui mừng.

Lâm Xuân và Hoàng Nguyên lại không kích động, Hoàng Nguyên còn ý bảo cha và gia gia an tâm chớ nóng vội, cứ lắng nghe, một mặt vươn tay, cầm tay Đỗ Quyên, nhẹ nhàng sờ.

Đỗ Quyên cười tủm tỉm, không hề hoảng hốt, đối với Cảnh phu tử nói: “5 năm trước? Năm nay dân nữ mười bốn tuổi, 5 năm trước dân nữ vừa mới 9 tuổi. Phu tử không biết, khi đó nha, ta mới từ nhà ông ngoại trở về, nghe đại tỷ và tiểu muội nói Diêu Kim Quý ở lý trong phòng chúng ta ba ngày, ái dà, cả người ta đều khó chịu, thật muốn chính tay đánh hần mười mấy cái tát, lại sợ dơ tay. Gia gia nãi nãi bị tên ngụy quân tử này lừa gạt, nhất định phải gả ta cho hần, ta đành phải ăn vạ thôi!”

Nói xong, còn đối với Cảnh phu tử nháy mắt.

Cảnh phu tử không bị nàng lừa gạt, cười lạnh nói: “Ăn vạ? Ăn vạ chính là không tiếp thu gia gia, làm gia gia tức giận đến té xỉu? Nếu thân thể hần không tốt, tức chết thì sao? Người há có thể trốn tội!”

Hoàng lão cha hoảng hốt vội nói: “Thanh thiên đại lão gia, ta giả bộ bất tỉnh. Đỗ Quyên khi đó mới bao lớn chứ, biết cái gì! Đại nhân, cháu gái ta rất hiếu thuận, lại có thể làm, còn tốt hơn cháu trai của ta, người cùng thôn đều biết.”

Nói một hơi cô họng Đỗ Quyên nóng lên.

Mặc kệ gia gia vì lấy lòng Hoàng Nguyên hay như thế nào, có thể ở đằng sau nói ra lời như vậy, mọi bất mãn với hần đều tiêu tán.

Đỗ Quyên không cho Cảnh phu tử có cơ hội chen vào nói, gia gia vừa dứt lời, liền cướp lời nói: “Một người xấu, có phân biệt giữa bản chất bên trong và hình thức bên ngoài. Năm đó ta mới 9 tuổi, rất thiên chân hồn nhiên, trong lứa tuổi nghịch ngợm, nói không tiếp thu gia gia nãi nãi, kỳ thật là vì đối phó Diêu Kim Quý; đợi đem hần đuổi đi, ta vẫn như lúc trước hiếu thuận gia gia nãi nãi. Lại nói, gia gia nãi nãi cũng trừng phạt ta, cũng nói không cần ta, tựa

như phu tử nói, đem ta khu trục ra Hoàng gia. Nhưng tổ tôn chúng ta tình thâm, luyến tiếc, sau lại hòa hảo!”

Nàng nói xong, lại ha hả cười hai tiếng.

Mọi người đều buồn bực cười: lúc đuổi, lúc nhận, đang giỡn sao?

Nhưng đây là chuyện nhà người ta, người bên ngoài thế nào bình giải?

Cho nên sắc mặt Cảnh phu tử đen kịt, hết sức khó coi.

Hoàng Nguyên cũng mặc kệ vẻ mặt mọi người khác nhau, bổ sung thêm: “Việc này gia gia vừa mới nói, còn có chứng từ của vô số thôn nhân, tỷ tỷ không cần cường điệu.”

Đỗ Quyên gật đầu, vội nói tiếp: “Trái lại Diêu Kim Quý, năm ấy đã 16 tuổi, đọc một bụng sách thánh hiền, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, luôn mồm kêu 'Ông ngoại' 'Cậu', lại chạy đi khuê phòng biểu muội ở lý ba ngày, vô sỉ cực kỳ, là người đọc sách bại hoại, ngụy quân tử; đợi đậu Tiến sĩ, càng thêm quỷ quyệt, thế nhưng thiết kế lừa ông ngoại, chiếm đoạt biểu muội; lúc sắp sửa thất bại, đưa cậu ruột cáo thượng công đường. Phu tử nói đi, là bản chất hần xấu, hay là bản chất ta xấu? Chúng ta nên giống như hần làm người trong ngoài không đồng nhất, giả dối ngụy quân tử sao?”

Cảnh phu tử không tiếp nổi, môi mím thành một đường chỉ.

Diêu Kim Quý bối rối luống cuống, miễn cưỡng biện nói: “Biểu muội, là ông ngoại đem người cho ta, người không thừa nhận coi như xong, vì sao muốn vu hãm ta?”

Đỗ Quyên yên lặng nhìn hần, hai mắt trong trẻo, không có chút cừ hận hay chán ghét, phảng phất như đôi mắt trong veo kia không thể biểu hiện này hai cảm xúc xấu này.

Diêu Kim Quý trong hoảng hốt, lại lâm vào si mê.

Đây cũng là nguyên nhân hôm nay Đỗ Quyên đổi nữ trang.

Nếu án này là do Diêu Kim Quý mơ ước sắc đẹp của nàng, nàng nhớ tới biện pháp Hoàng Dung đối phó Âu Dương Khắc trong , lợi dụng sắc đẹp của mình, nhiễu loạn tâm trí hần.

Nàng hỏi: “Biểu ca, người có biết ta thà nhảy sông chết cũng không gả người?”

Diêu Kim Quý không tự chủ được, hỏi “Vì sao?”

5 năm trước, nàng vẫn là một bé gái đã không thích hần; 5 năm sau, hần đậu Tiến sĩ, hần cảm thấy nàng hần nên hoan hỉ đáp ứng cửa thân này mới đúng, hần còn định chờ nàng vào cửa sẽ sủng ái an ủi nàng thế nào, bù lại chuyện hần không thể cưới nàng làm vợ cả, ai ngờ nàng vẫn không muốn.

Đỗ Quyên thu lại tươi cười, đôi vè mặt nghiêm túc, ưỡn thẳng lồng ngực, mạnh mẽ cất cao giọng, quát lên: “Bởi vì ngươi phẩm tính thấp kém, trên người thiếu đi chính khí của người đọc sách. Đừng nói chỉ là đậu Tiến sĩ, làm cái bát phàm huyện thừa, dù một ngày kia ngươi may mắn làm tể tướng, ta cũng sẽ không đáp ứng gả cho ngươi! Bởi vì ngươi không xứng! Bám đế giày ta cũng không xứng! !”

Chương 242

Thăng Kích Yếu Hại

Trăm tri phủ phía trên, các thư sinh bên dưới đều phát hiện, nhuệ khí thiếu niên Đỗ Quyên đã trở lại.

Dù mặc nữ trang, khí thế như cũ không thay đổi!

Dù giờ phút này đang quỳ, cũng phảng phất như từ trên cao nhìn xuống!

Hoàng Nguyên và Lâm Xuân đều khinh miệt nhìn Diêu Kim Quý.

Bên ngoài công đường, chẳng biết Nhậm Tam Hòa tới từ lúc nào.

Nghe lời này, đáy mắt bùng ra mũi nhọn, khí thế cả người cũng đột nhiên mạnh mẽ theo.

Đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của Đỗ Quyên, mặt Diêu Kim Quý xám như tro tàn, tin tưởng bị đánh tan, suy nghĩ hỗn loạn, run rẩy nói không ra lời.

Cảnh phu tử quát to: “Hoàng Đỗ Quyên lớn mật, dám coi rẻ mệnh quan triều đình?”

Đỗ Quyên nói: “Phu tử, dân nữ nói là Diêu Kim Quý của 5 năm trước, chẳng lẽ phu tử cảm thấy hấn tự tiện xông vào khuê phòng của ta là phẩm tính cao thượng? Hấn cáo trạng cậu ruột là đại hiếu?”

Cảnh phu tử nào dám gạt đầu, nếu là như vậy, thanh danh nhiều năm của hấn bị hủy hoại trong chốc lát.

Nhưng hấn không muốn buông tha Đỗ Quyên, bởi vậy trầm giọng nói: “Vậy người cũng không nên dùng đương triều tể phụ nói. Đây cũng là coi rẻ mệnh quan triều đình!”

Hấn xảo diệu đem đối tượng Đỗ Quyên nói đổi thành nói về quan viên.

Đỗ Quyên lại hỏi: “Trong lịch sử không phải cũng có thật nhiều quan viên gian nịnh sao? Người giả dối âm hiểm như Diêu Kim Quý vậy, nếu không thể thanh trừ, một khi đắc chí, trèo lên địa vị cao cũng không phải không có khả năng. Lúc trước không phải phu tử cũng bị hình tượng của hấn che mắt sao?”

Cảnh phu tử lần nữa rơi vào tình cảnh lưỡng nan: là gạt đầu hay là lắc đầu đây?

Nếu lắc đầu thì chẳng khác nào nói hấn biết rõ phẩm tính tệ hại của Diêu Kim Quý mà còn muốn giúp hấn, sau này hấn đừng nghĩ đặt chân ở thư viện

nữa. Nếu gạt đầu thừa nhận mình bị che giấu, thì cơn giận trong bụng thật khó chịu.

Diêu Kim Quý hoảng sợ. Dương Ngọc Vinh thấy tỷ đệ Hoàng gia làm cho cháu rể sợ như vậy, giận tím mặt, lúc này ra mặt, liệt kê từng tội bất hiếu bất nghĩa của Hoàng Nguyên, thỉnh đại lão gia trị tội. Hoàng Chiêu Đệ cũng hướng Hoàng lão cha và Hoàng Lão Thực van cầu, công đường rối loạn. Cảnh phu tử nhân cơ hội im tiếng lui về sau, yên lặng theo dõi biến hoá.

Đúng lúc này, bên ngoài nha dịch cao giọng thông báo: “Ngự sử đại nhân đến “

Rốt cuộc Triệu Ngự sử đã tới!

Hắn đến lúc này, chẳng khác nào khâm sai hàn lâm.

Trầm tri phủ vội vàng chỉnh lý mũ quan bào phục, một đường ra nghênh đón.

Cảnh phu tử cùng chúng thư sinh đều khoanh tay cung nghênh.

Bước chân Triệu Ngự sử thư thả, quan uy lẫm lẫm, nghiêm trang đi lên công đường.

Trầm tri phủ dẫn hắn vào bàn sau, tha thiết thỉnh hắn ngồi vào chỗ của mình ở giữa công đường, rồi sai người mang đến một cái ghế, đặt ở bên trái, chính mình ngồi.

Triệu Ngự sử cũng không khiêm nhượng, trực tiếp ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, ổn định thần thái đoan chính, mới nhắc mắt đảo qua phía dưới, khi nhìn thấy Đỗ Quyên trong trang phục nữ thì đột nhiên chấn động, mở to hai mắt nhìn.

Đỗ Quyên cũng không để ý. Hôm nay người nhìn thấy nàng đều có phản ứng này, bởi vậy nàng ngọt ngào cười với hắn, cao giọng nói: “Dân nữ Hoàng Đỗ Quyên bái kiến ngự sử đại nhân!”

Nàng nghe Lâm Xuân nói chuyện ngày hôm qua, nghĩ Triệu Ngự sử dù không giúp Hoàng gia, cũng không thiên vị giúp Diêu Kim Quý, cho nên trong lòng rất bình tĩnh, thậm chí còn mang có chút hưng phấn.

Hoàng Nguyên dặn dò cha và gia gia trước, rồi cùng bọn họ bái kiến.

Triệu Ngự sử giật mình vì chỉ lo nhìn chăm chăm Đỗ Quyên xuất thần.

Mãi nửa ngày, hắn mới khôi phục lại bình thường, thấy mọi người đều nằm trên mặt đất, phát tay nói: “Không cần đa lễ!” Rồi vươn tay về phía Hà sư gia, “Dem bản ghi chép đến cho bản quan xem!”

Hà sư gia vội vàng nâng hồ sơ đưa qua.

Triệu Ngự sử rũ mắt xuống, dụng tâm lật xem bản ký lục.

Lúc này nội đường có bốn năm mươi người. Bên ngoài rất nhiều người chen lấn xem, nhưng trong ngoài hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả tiếng ho khan cũng không có.

Đội xem xong, hấn ngược mắt lên, phảng phất như thái dương phá đám mây đen che phủ mà ra. Ánh mắt hiện ra, bắn thẳng đến phía dưới, “Đây vốn là một kiện việc nhà, 2 bên tranh chấp, một là Hoàng gia nữ nhi và cháu ngoại, một là Hoàng gia nhi tử và cháu nội. Đến tột cùng Hoàng gia có nguyện ý hứa Hoàng Đổ Quyên cho Diêu Kim Quý không, do Hoàng gia trưởng bối tự quyết định đi, quan phủ không nhúng tay, bởi vậy bác bỏ!”

Nhất ngôn ký xuất, cả sảnh đường khiếp sợ.

Hoàng Nguyên và Đổ Quyên nhìn nhau cười.

Lâm Xuân cũng nhẹ nhàng thở ra, nhìn qua Đổ Quyên, ném cho nàng một ánh mắt an tâm.

Diêu Kim Quý nhất thời nóng nảy, nhưng không dám tùy tiện mở miệng.

Trầm tri phủ vừa cảm thấy thoải mái, vừa cảm thấy rất xấu hổ, chuyện làm lúc trước của hấn đều uổng phí?

Cảnh phu tử rất không thoải mái, khẽ giọng nhắc nhở: “Ngự sử đại nhân, án này bây giờ là thẩm tra xử lý cha con Hoàng Lão Thực và Hoàng Nguyên ngõ nghịch, bọn họ cũng cáo ngược mẹ con Hoàng Chiêu Đệ và Diêu Kim Quý bất hiếu.”

Thanh âm tuy nhẹ nhưng vừa vắn cả sảnh đường đều nghe thấy.

Diêu Kim Quý mừng rỡ, có thể mới trấn định lại.

Triệu Ngự sử vẫy tay Cảnh phu tử, ý bảo hấn tới gần.

Cảnh phu tử buồn bực đi tới phía trước, Triệu Ngự sử đợi hấn đến gần, nhìn vào mắt hấn thấp giọng nói: “Cảnh Xương Huy, ngươi có biết năm xưa lúc mới thành lập Thanh Sơn thư viện thì Chu phu tử từng trước mặt Vĩnh Bình Đế lập ra quy củ: nói rõ sự sinh “thầy trò” thư viện không được 'vọng nghị' triều chính, bởi rồi triều đình không? Sau này, quy định này được áp dụng cho tất cả thư viện Đại Tĩnh, dùng cho tới nay. Cũng vì lý do đó, án của Hoàng Nguyên lần trước tuy là hiếu lâm, bản quan và tuần phủ đại nhân cũng không dám khinh thường, mới tỉ mỉ an bài đường thẩm án, còn vì một tiểu quan phẩm hạnh thấp kém nói chuyện, ngươi đọc sách đến mê muội hay là chán sống? Hay là Cảnh gia thế lớn không sợ hoàng quyền? Chỉ sợ dù xong việc, ngay cả Cảnh quý phi trong cung cũng không bảo hộ được ngươi!”

Cảnh phu tử nghe xong khó thở công tâm, huyết khí dâng lên, mặt đỏ lên.

Nhưng là, một chữ hấn cũng không trả lời được.

Bởi vì, hấn đúng là vượt quá.

Còn nữa, hấn có thể không để Trầm tri phủ trong mắt, nhưng không dám bất kính với Triệu Ngự sử. Triệu gia không phải hấn có thể trêu chọc.

Triệu Ngự sử cảnh cáo Cảnh phu tử một phen, cũng không bỏ đá xuống giếng, nói tiếp: “Cũng may người can thiệp không sâu, bản quan không truy cứu. Người chớ nên hồ đồ nữa.”

Cảnh phu tử cúi người hành lễ, lui về chỗ của mình, mắt xem mũi, mũi xem tâm, không nói được lời nào.

Mọi người bên dưới chỉ thấy bọn họ thấp giọng thì thầm, không biết chi tiết trong đó, còn tưởng là đang thương nghị vụ án, chỉ có Trầm tri phủ nghe được lời Triệu Ngự sử nói, cả người toát mồ hôi ướt đẫm như mưa trong ngày nắng nóng.

Triệu Ngự sử lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn, thập phần khinh bỉ sự yếu đuối vô năng của hấn. Lần trước án của Hoàng Nguyên đã biến thành vô lý hồ đồ, không có chứng cứ phạm tội, lại không có thủ lệnh của quan trên, chỉ vì sợ đắc tội Tả tuần phủ, dễ tin lời xàm ngôn của người, đem bắt người.

Người như vậy cũng xứng làm quan phủ?

Đại Tỉnh đến cùng còn có bao nhiêu quan viên ngu ngốc như vậy?

Cũng không hỏi hấn, tiếp tục thẩm tra xử lý.

Hấn hỏi Diêu Kim Quý: “Diêu huyện thừa, bản quan đã phán lệnh việc hôn nhân của người và Hoàng Đỗ Quyên do Hoàng Lão Thạch tự quyết định, người còn không chịu triệt hồi đơn kiện, còn muốn cáo đại cậu và biểu đệ sao?”

Diêu Kim Quý tâm loạn như ma, cũng chưa nghĩ sâu, như cũ trả lời: “Bẩm đại nhân, không phải hạ quan không chịu triệt hồi đơn kiện, chính là đại cậu và biểu đệ không chịu thừa nhận mối hôn sự này, nhất định phải ngõ nghịch ông ngoại, nương thân hạ quan mới cáo. Hạ quan thật sự rất bất đắc dĩ.”

Hấn vẫn cắn chặt vào tội ngõ nghịch của Hoàng Nguyên và Hoàng Lão Thạch, đem hai chữ nhân thật mạnh.

Triệu Ngự sử cũng không để ý tới hấn, quay lại quát hỏi Hoàng lão cha: “Hoàng Lão Thạch, người đều nghe thấy, cháu ngoại người không chịu triệt trạng, nhất định phải cáo đại nhi tử và cháu trai người ngõ nghịch, người còn muốn đem cháu gái hứa cho hấn sao?”

Hoàng lão cha hận, khàn giọng hô: “Không muốn! Lão hán dù phải bóp chết cháu gái, cũng không gả cho tên tiểu súc sinh này! Hấn dám cáo con ta, cháu trai ta, ta cũng muốn cáo hấn! Thanh thiên đại lão gia. Ta muốn cáo hấn ta muốn cáo Diêu Kim Quý và Hoàng Chiêu Đệ ngõ nghịch!”

Hấn rống từng tiếng, nước mắt già nua tuôn rơi.

Vụ án thăm đến bây giờ, cuối cùng hẳn tin là Diêu Kim Quý ác độc muốn hại đại nhi tử và cháu nội của hắn; càng hiểu hơn một việc: nếu Diêu Kim Quý không rút đơn kiện, con của hắn và cháu trai sẽ còn tiếp tục chịu thăm, ngay cả hắn lật lọng cũng không ai chịu nghe.

Lần trước hắn đã nói đây là việc nhà của hắn, hắn phải tự mình làm chủ, nhưng quan không để ý tới hắn. Hôm nay vị quan này chính miệng nói đây là chuyện nhà Hoàng gia, muốn hắn tự mình quyết định, cháu ngoại lại không chịu triệt đơn kiện, hắn còn có gì không hiểu?

Lão nhân gia tức giận đến cả người run run, quỳ cũng quỳ không ổn, phủ rạp dưới đất.

Hoàng Nguyên và Hoàng Lão Thực, Đỗ Quyên vội vàng tới gần nâng đỡ, liên tục vì hắn thuận khí.

Hoàng Lão Thực quay đầu mắng Hoàng Chiêu Đệ bị dọa ngốc: “Nếu cha ngã xuống, ta sẽ không nhận ngươi! Đại tử, sau này ngươi đừng nghĩ về nhà mẹ đẻ.” Lại chuyển hướng Diêu Kim Quý, “Còn có ngươi, tiểu súc sinh...”

Diêu Kim Quý đâu còn nghe hắn mắng, lúc Triệu Ngự sử hướng Hoàng lão cha hỏi câu đó, cả người hắn đã lạnh băng, nghe Hoàng lão cha nói cáo hắn, càng mất hồn mất vía.

“Đại nhân, hạ quan nguyện ý triệt trạng! Hạ quan triệt trạng, hết thầy nghe theo ông ngoại an bài.” Hắn vừa kêu, vừa dập đầu không ngừng, lại chuyển hướng Hoàng lão cha, “Cầu ông ngoại đừng nóng giận, đều là tôn nhi không đúng.”

Đồng dạng là cáo, hắn cáo cha con Hoàng Lão Thực, là dùng danh nghĩa ông ngoại; Hoàng Nguyên cáo mẹ con bọn hắn, là dùng danh nghĩa Hoàng Lão Thực; Nhưng Hoàng lão cha nếu tự mình ra mặt cáo, phân lượng hoàn toàn khác, hậu quả hẳn không thể gánh nổi.

Trong hỗn loạn Triệu Ngự sử phân tích lợi hại trong án này, lập tức đều hiểu rõ.

Trầm tri phủ và Cảnh phu tử ngậy người nhìn, lòng tràn đầy chua xót.

Chúng các thư sinh đều kính nể nhìn Triệu Ngự sử, chột nghe hắn quát: “Người tới, mời đại phu đến, vì Hoàng Lão Thạch đương đường chặn bệnh.”

Lập tức có một nha dịch chạy ra ngoài.

Tiếp, Triệu Ngự sử phân phó chuyển đến một chiếc ghế dựa đặt phía dưới, cho Hoàng lão cha dựa vào.

Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên vội vàng dập đầu thăm tạ, Diêu Kim Quý cũng cảm tạ.

Đỗ Quyên được phép tới kê bên chiếu cố gia gia.

Hoàng Chiêu Đệ cũng muốn đi, lại bị Hoàng lão cha trùng, đành trốn một bên khóc, hoảng loạn.

Đợi mọi người an định lại, Triệu Ngự sử mới tiếp tục thẩm án.

Hắn nghiêm mặt nói: “Quan phủ vì dân làm chủ, mở rộng chánh nghĩa. Nếu dân chúng đều đem chuyện nhà chuyện cửa đến cáo quan phủ, quan thế nào làm được? Công đường không phải là cái chợ!”

Mọi người đều thấy hắn nói có lý, đều lòng có lưu luyến.

Trong lúc mọi người cho rằng vụ án này cứ như vậy là kết thúc, chợt nghe một tiếng “ba” kinh vang từ phía trên, Triệu Ngự sử gõ mạnh kinh đường mộc, lạnh lùng nói: “Nhưng, nếu có người đem chuyện nhà cáo thượng công đường, dù 'Thanh quan khó Đoạn gia vụ sự', người làm quan cũng phải cẩn thận xử trí, để ngừa điều dân coi rẻ quan!”

Mọi người nghe xong hơi giật mình, không biết hắn muốn làm gì.

Chương 243

Luật Pháp Và Nhân Tình

Liên thấy Triệu Ngự sử đưa mắt bắn về hướng Diêu Kim Quý, gần từng chữ: “Dân chúng tâm thường bởi có khúc mắc, tới đây khiêu nại là có nguyên do. Nhưng thân là quan viên triều đình, cuộc hôn nhân này vốn do ông ngoại làm chủ, đại cậu không chịu nhận lời, nên kính xin ông ngoại ra mặt, cha con giải quyết như thế nào, đương nhiên sẽ bàn bạc; lại dám vì việc này khuyến khích nương người đem thân huynh đệ và cháu cáo thượng công đường, ý cưỡng bức uy hiếp rõ ràng rành rành, hơn nữa lừa gạt trưởng bối thuần phác, tội không thể tha! cách đi chức huyện thừa huyện Sơn Dương!”

Diêu Kim Quý nghe xong ngậy người.

Ngừng một lát liền hô to: “Oan uổng”, nói hấn cáo trạng là bất đắc dĩ, hiện tại đã triệt trạng.

Hoàng Chiêu Đệ thấy, cũng kêu khóc theo.

Triệu Ngự sử quát: “Còn dám nào động, và miệng!”

Bọn nha dịch mạnh mẽ gõ cây, chỉnh tề hô to, Diêu Kim Quý và Hoàng Chiêu Đệ không dám hé răng, yên lặng rơi lệ.

Triệu Ngự sử có thể mới chỉ vào Diêu Kim Quý lạnh lùng nói: “Không đề cập tới việc này, bản quan còn không tức giận. Nhắc tới việc này, bản quan hận không thể tăng thêm hình phạt cho ngươi! Lần trước Hoàng Lão Thạch tại chỗ nhận lời việc hôn nhân, sao ngươi không nói triệt trạng? Trảm tri phủ hỏi ngươi, ngươi xảo ngôn từ chối, không nói mình không chịu triệt, ngược lại lên án đại cậu và biểu đệ không chịu đáp ứng việc hôn nhân, dụ dỗ bọn họ rơi vào kế sách của ngươi, trước mặt mọi người ngỗ nghịch trưởng bối. Đại cứu ngươi cho dù có muôn vàn không phải, cũng nên do phụ thân hấn, Hoàng Lão Thạch, trừng phạt, muốn cáo ngỗ nghịch cũng nên do hấn cáo; há có thể do ngươi một vãn bối, lấy danh nghĩa ông ngoại, lợi dụng Trảm tri phủ, đem mọi người đùa bỡn trong bàn tay? Lại có, vừa rồi bản quan đã tuyên cáo đây là chuyện nhà Hoàng gia, do Hoàng Lão Thạch tự xử trí, lần nữa hỏi ngươi có muốn triệt trạng không. Ngươi ác tính không thay đổi, còn muốn dùng cái này pháp lừa gạt bản quan, cực kỳ đáng giận!!”

Hấn càng nghĩ càng phần phần nộ, cùng với hai chữ “Đáng giận” vừa thốt ra, tay phải chọt vỗ bàn, cả kinh đường trên dưới đều run lên một cái.

Diêu Kim Quý như bị lột sạch xiêm y, ngồi bệt xuống đất.

Hắn biết cả đời này coi như xong.

Hoàng Chiêu Đệ thấy nhi tử thành hình tượng này, lòng như đao cắt.

Nàng hô trời kêu đất khóc nói: “Đại lão gia chỉ trách con ta, còn Hoàng Đỗ Quyên thì sao? Rõ ràng 5 năm trước cha ta đem nàng hứa cho Kim Quý, nàng không nghe lời cha ta nói, chằm ngòi Lão Thực đại đệ chống đối cha nương ta, còn nói không tiếp thu gia gia nãi nãi, làm cha ta xui tại chỗ vì tức, thì không bị lưu đày, đánh chết?”

Nhi tử không hay ho, nàng hận thấu Đỗ Quyên, cảm thấy hết thảy đều lỗi ở nàng.

Nếu năm xưa nàng đáp ứng việc hôn nhân, sẽ không có việc sau này.

Cho nên, nàng nhất định làm cho Đỗ Quyên không dễ chịu.

Hoàng Tiêu Bảo nghe xong kinh sợ không thôi, hô: “Đại cô, sao ngươi có thể nói như vậy?”

Hoàng Nguyên lạnh lùng nói: “Nàng không phải là đại cô ngươi!”

Hắn nhìn Hoàng Chiêu Đệ ánh mắt băng lãnh, từ giây phút này hắn quyết định không nhận người đại cô này.

Đỗ Quyên nhìn đại cô trời sinh tính hèn yếu, nói không nên lời là thương hay là giận. Đồng thời tâm tư xoay nhanh, nghĩ cách ứng đối cuộc thăm vấn kế tiếp.

Nàng xem như đã nhìn ra, vị Triệu Ngự sử này đối với luật pháp và thẩm án đều rất tinh tường, làm việc nhanh gọn dứt khoát, thiết diện vô tình. Vừa lên công đường liền đem cục diện rối loạn dọn dẹp gọn ghẽ, Trảm tri phủ tuyệt không thể so, mình lần này cũng sợ khó thoát trừng phạt.

Triệu Ngự sử lại gõ kinh đường mộc, quát lên: “Điều phụ lớn mật, ngươi chính là đầu sỏ gây nên chuyện, đến bây giờ còn không biết hối cải, còn dám giận chó đánh mèo chất nữ?”

Hoàng Chiêu Đệ vốn dựa vào một cỗ phẫn khích mới kêu khóc, đâu dám chống lại một ngự sử đường đường lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị. Nàng sợ tới mức cả người run rẩy.

“Ngươi nuôi con không dạy, cứng chiêu vô độ, chẳng những dung túng hắn nghỉ tại khuê phòng chất nữ, làm cho danh tiết chất nữ bị hao tổn, còn vì cường cưới chất nữ, lần nữa chằm ngòi nhà mẹ đẻ, cha mẹ và thân huynh đệ trở mặt; Ghê tởm hơn là, lần này ngươi đầu tiên là lợi dụng tâm lý cha mẹ ruột thương nhớ cháu trai lừa gạt việc hôn nhân, sau đem huynh đệ và cháu cáo thượng công đường, cũng là vì Diêu Kim Quý bại hoại vô luân này. Hắn không phải con trai của ngươi mà là lão tử! Vì hắn, ngươi không hề để cha mẹ, huynh đệ, cháu, chất nữ nhà mẹ đẻ ở trong lòng, tùy tiện giày xéo. Ngươi mới là bất hiếu nữ!”

Cả sảnh đường đều bị tình hình này rung động. Khí thế của Triệu Ngự sử, dù cho đối mặt với một nông phụ cũng không giảm bớt một phần, ngược lại, hấn càng đề ý, bởi sợ Hoàng Chiêu Đệ nghe không hiểu, mắng đều là tiếng thông tục.

Hoàng Chiêu Đệ bị dọa sắp ngất đi, muốn nhịn khóc nhưng không được.

“Nhưng người vừa nhắc tới Hoàng Đỗ Quyên, bản quan nếu không đương đường phân biệt rõ, người cũng sẽ không chịu phục, người nghe phán xét bên dưới cũng sẽ không tâm phục.” Triệu Ngự sử cười lạnh nói, “Hoàng Đỗ Quyên không nhận gia gia nãi nãi, bản quan sẽ phán cho người xem!”

Đường thượng bồng nhiên yên tĩnh trở lại.

Lâm Xuân dù biết Triệu Ngự sử sẽ không làm khó Đỗ Quyên, trong lòng cũng khẩn trương vạn phần, bởi vì Triệu Ngự sử lắm liệt khí thế, làm cho hấn không dám cầu may.

Hoàng lão cha muốn vì cháu gái nói vài câu, miệng mở ra lại nhắm lại.

Thật sự, hấn rất muốn biết hành vi của Đỗ Quyên năm xưa nếu đi cáo quan phủ có hậu quả gì không. Hấn tự nói với chính mình: trước nghe quan lão gia này nói như thế nào, sau đó sẽ giúp Đỗ Quyên cầu tình, vị quan lão gia này thực thông tình lý...

Hoàng Tiểu Bảo gấp gấp, há mồm muốn kêu.

Hoàng Nguyên túm lấy hấn, nói hấn không thể lỗ mồm.

Tiểu Bảo quay đầu nhìn về phía Đỗ Quyên, ánh mắt bồng nhiên đỏ lên.

Hấn nhớ tới năm đó bên bờ sông, đó là một ngày mùa thu trời cao trong, nếu không phải mình đẩy muội muội xuống sông, có phải sẽ không có chuyện về sau hay không?

Nghĩ tới điều này, hấn kiềm không được chính mình, la lớn: “Đại nhân, đây đều là lỗi của tiểu nhân. Tiểu nhân phạm tội giết người! Là tiểu nhân lúc năm tuổi đẩy muội muội 2 tuổi xuống sông, thiếu chút nữa chết đuối, đại bá nương vì chuyện này mới nháo...”

Về mặt hấn đầy hối hận, vừa nói vừa khóc, mọi người nghe không hiểu ra sao, cảm thấy lộn xộn nên bàn tán, có liên can gì với chuyện trước mắt chứ?

Thấy đại cháu trai nói ra chuyện năm đó, Hoàng lão cha liền luống cuống.

Hấn không biết quan lão gia có phán cháu trai tội giết người hay không, gấp đến độ nhảy xuống ghé chạy tới giữa công đường, giữ chặt tay Tiểu Bảo, kinh hãi run rẩy kêu lên: “Tiểu Bảo, Bảo nhi nha...”

Đỗ Quyên thấy Hoàng Tiểu Bảo luống cuống, vừa cảm động lại xót xa, vội chạy tới, lấy ra tấm khăn giúp hấn lau nước mắt, vừa thấp giọng làm dịu

hắn, “Tiểu Bảo ca ca, người đừng lo lắng, chúng ta khi đó đều còn nhỏ, việc này không tính là phạm pháp.” Đê sát vào hắn bên tai, “Theo “Đại Tịch luật” của chúng ta, đại nhân sẽ không phán tội ta.”

Hoàng Nguyên cũng kêu hắn đừng nói nữa, tội nhiều loạn công đường không nhẹ.

Nhưng Hoàng Tiểu Bảo đang kích động, thất thanh khóc thút thít, căn bản không không chế được.

Triệu Ngự sử lại không trách hắn nhiều loạn công đường, cũng không cảm hắn khóc nháo, mà yên lặng nhìn hắn, lẳng lặng nghe.

Chờ hắn hơi bình tĩnh lại, mới trầm giọng nói: “Hoàng Tiểu Bảo, chuyện năm xưa bản quan đã biết. Người trẻ thơ nhỏ dại, tuy phạm sai lầm lớn, may là chưa gây ra hậu quả xấu; sau khi lớn lên lại biết sai có thể thay đổi, huynh muội tình thâm, rất tốt! Chuyện của lệnh muội, bản quan đều có phán xét. Người nên lui ra phía sau nghe.”

Hoàng Tiểu Bảo khấu tạ tuân mệnh, nín thở lắng nghe.

Triệu Ngự sử đoan chính ngồi, nghiêm nghị nói: “Hành vi của Hoàng Đỗ Quyên năm xưa, như cũ là chuyện nhà của Hoàng gia. “Dân không cáo, quan không truy xét”, chỉ cần tổ phụ Hoàng Lão Thạch không cáo, quan phủ sẽ không truy cứu.” Nói xong đưa mắt nhìn sang Hoàng lão cha, “Dù Hoàng Lão Thạch đến nha môn cáo nòng, nếu do bản quan thăm tra xử lý án này, cũng phán nòng vô tội!”

Mọi người trên công đường nghe sững sờ, ngay cả Đỗ Quyên cũng ngây ngẩn.

“Năm đó Hoàng Đỗ Quyên gần 9 tuổi, ngoại trừ phạm tội mưu nghịch giết thân, bằng không dù có sai lầm cũng nên do cha mẹ trưởng bối nghiêm gia quản giáo, quan phủ không thể định tội.” Nói đến đây, hắn cất cao giọng nói, “Nhưng Hoàng Đỗ Quyên trước mặt mọi người tuyên bố không tiếp thu ông bà, là cử chỉ bất hiếu, tuyệt đối không thể dung túng!”

Mọi người vừa yên lòng, lúc này lại bị hắn treo tâm tư lên.

“Bởi nòng tự biết cãi lại tâm ý ông bà là bất hiếu, nên đã tự xin đuổi khỏi nhà, có lý chính thôn Thanh Tuyên, Hoàng gia tộc lão và ông bà cha mẹ huynh đệ tử muội tại hiện trường làm chứng. Hoàng Đỗ Quyên, kể từ lúc đó, đã không còn là nữ nhi Hoàng gia! Nếu theo lời yêu cầu của Hoàng gia trừng phạt nòng, bản quan cũng phán tương tự!”

Tiếng nói vừa dứt, cả sảnh đường đều kinh hãi.

Bỗng nhiên, Hoàng Lão Thực kinh hoàng nhìn quanh, hô: “Đỗ Quyên là khuê nữ của ta! Ba khuê nữ của ta đều không thể thiếu a đại lão gia! Ta nhận

Đỗ Quyên là khuê nữ, vợ ta cũng nhận Đỗ Quyên, chúng ta không đuổi nàng...”

Hắn bị dọa sợ, cho rằng Triệu Ngự sử muốn Đỗ Quyên rời khỏi Hoàng gia.

Triệu Ngự sử vỗ nhẹ kinh đường mộc, chậm lại thanh âm nói: “Hoàng Lão Thực, tuy là bản quan phán quyết, nhưng vợ chồng người như cũ thu lưu Hoàng Đỗ Quyên, Hoàng Đỗ Quyên cũng tự nguyện ở lại Hoàng gia, chính là chuyện của Hoàng gia, người bên ngoài không có quyền xen vào, cũng không thể xen mồm. Người có hiểu không?”

Hoàng Lão Thực nghe xong mờ mịt, Hoàng Nguyên vội thấp giọng giải thích cho hắn.

Đỗ Quyên nghe xong như ở trong mộng.

Đây chính là nói, hết thảy đều như trước đây, hành vi năm xưa của nàng được quan địa phương tán thành?

Có thể phán như vậy sao?

Đang nghĩ tới, chợt nghe Triệu Ngự sử lại nghiêm khắc quát hỏi: “Hoàng Chiêu Đệ, Diêu Kim Quý, mẹ con người cảm thấy không phục?”

Đỗ Quyên vội nhìn qua hai người kia.

Tuy hai người kia không dám hé răng, nhưng bộ dáng quả thật không phục.

Triệu Ngự sử cười lạnh nói: “Bản quan nói qua, đây là phán quyết của bản quan. Nếu đổi một vị quan viên khác thẩm tra xử lý việc này, có lẽ sẽ đem Hoàng Đỗ Quyên phán cho Diêu Kim Quý làm vợ, duy trì tôn nghiêm trường bối Hoàng gia, hiển chương hiếu đạo. Bản quan sẽ không làm như vậy!”

Diêu Kim Quý đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt của hắn ảm đạm oán giận.

Hoàng Chiêu Đệ che miệng khóc không ra tiếng.

Hai mẹ con đều cảm thấy Triệu Ngự sử này có ý làm khó dễ bọn họ.

Đám người Trảm tri phủ đều cảm thấy kỳ quái, lại không tin Triệu Ngự sử làm việc thiên tư, bởi vậy đều lẳng lặng nhìn hắn, chờ hắn nói ra lý do phán quyết.

Quả nhiên, Triệu Ngự sử dùng giọng điệu trang nghiêm trầm túc giải thích: “Bản quan xử án, trước nay không câu nệ với thường tình! Hoàng Đỗ Quyên từ nhỏ hiếu kính cha mẹ và ông bà, cũng không phải là người có bản chất ác độc không tốt, nhưng mới 9 tuổi đầu, nàng thà rằng không tiếp thu ông bà, cũng không muốn đáp ứng việc hôn nhân với Diêu Kim Quý, có thể thấy được quyết tâm của nàng! Nếu cưỡng ép phán nàng cho Diêu Kim Quý, việc này tất sẽ kết thúc trong bi kịch, hậu quả khó dò, cho nên bản quan mới

phán như vậy. Nếu Hoàng gia không chịu đũa nàng, bản quan dù phán nàng làm bạn với Thanh Đăng Cổ Phật “xuất gia làm ni”, cũng sẽ không phán nàng cho Diêu Kim Quý!”

Nói đến đây, hấn nhìn về phía Diêu Kim Quý, chằm chọc nói: “Bản quan cho rằng: Hoàng Đổ Quyên thà trở thành bé gái mồ côi, phiêu bạt bên ngoài, hoặc cả đời Thanh Đăng Cổ Phật, cũng không muốn gả cho ngươi!”

Diêu Kim Quý như bị tát vào mặt, xấu hổ vô cùng.

Chương 244

Cha Mượn Con Trả

Nhưng lời này đánh vào tâm khảm Đỗ Quyên.

Mũi nàng cay cay, hốc mắt nóng lên, nước mắt dâng đầy.

Nàng thật không nghĩ tới, trên đời này trừ bỏ Diêu Kim Quý, Trầm tri phủ, Tả tuần phủ hoặc những quan viên yếu đuối vô năng chỉ lo cho bản thân, còn có Triệu Ngự sử một quan viên như vậy, thi hành luật pháp ngoài lẽ thường, vì đương sự mà suy xét, so với ông bà trên danh nghĩa của nàng còn sẵn sốc hơn.

Nàng rung rung đối với Triệu Ngự sử cười, đầy mắt đều là thương thức và khâm phục.

Triệu Ngự sử liếc mắt nhìn Cảnh phu tử đang muốn nói mà cố nén, lại đưa mắt nhìn sang Hoàng lão cha, lần nữa cất cao giọng nghiêm nghị nói: “Tất cả chúng sinh, lấy vợ sinh con chính là vì kéo dài truyền thừa hậu đại, hưng vượng gia nghiệp. Luật pháp tuy quy định không thể trái nghịch tôn nghiêm trưởng bối, nhưng người làm cha mẹ, cũng nên nhớ 'cha hiền con hiếu', không thể tùy tiện làm bậy, bằng không chính là phá sản chứ không phải hưng gia! Đừng nói dân chúng tầm thường, ngay cả Hoàng Thượng, tay cầm đại quyền sanh sát trong thiên hạ, cũng không dám lạm sát kẻ vô tội, bằng không sẽ bị mất nước!”

Người đọc sách trên công đường đều bị chấn động, đều tiến thêm một bước để hiểu dụng ý của hắn.

“Bản quan biết có những người sẽ không phục cách xử trí hôm nay của bản quan, nhưng bản quan không thẹn với lòng. Các người chỉ quản đem án này lan truyền rộng ra, hoặc cáo ngự sử thượng thư buộc tội bản quan, bản quan chờ! Nhưng, bản quan nói thêm một câu: Hoàng Đỗ Quyên, đã không phải là nữ nhi Hoàng gia, trừ phi chính nàng gặt đầu, trưởng bối Hoàng gia không được cưỡng bức đáp ứng việc hôn nhân của nàng. Lúc trước Hoàng Lão Thạch đã ấn dấu tay hôn thư với Diêu gia, coi như vô hiệu lực!”

Lời của hắn mạnh mẽ kiên định, phảng phất như hôm nay hắn không đến để thẩm tra xử lý vụ dân sự tranh cãi này, mà đến làm chỗ dựa cho Đỗ Quyên. Đám người Trầm tri phủ vì phán quyết hiểm thấy này mà khiếp sợ.

Nhậm Tam Hòa đứng ở cửa công đường nghe xong ánh mắt híp lại, né qua sau lưng nhìn kỹ hắn.

Tâm tình Đỗ Quyên kích động, cảm thấy hạnh phúc đến quá đột nhiên.

Triệu Ngự sử xử trí xong Đỗ Quyên, lại đưa mắt nhìn sang Hoàng Nguyên.

“Hoàng Nguyên, người thân là tú tài, ngay tại công đường chống đối gia gia, quả thật đại nghịch bất đạo. Nể tình người không có tư tâm, là vì cha mẹ và tử tử suy nghĩ. Hơn nữa Diêu Kim Quý ác ý rõ rệt, bản quan không phạt nặng, nay cách đi tú tài công danh của người, phạt người năm sau thi lại. Người có phục không?”

Hoàng Nguyên dập đầu nói: “Học sinh tuân mệnh!”

Đỗ Quyên đột nhiên hô to: “Dân nữ không phục!”

Nàng như từ đám mây ngã xuống. Mới vừa rồi còn lâng lâng không thể tin được vận khí tốt của mình, đảo mắt đã nghe thấy tin xấu này, thế nào có thể thừa nhận?

Quả nhiên trên trời không có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống, Triệu Ngự sử đang chờ.

Hoàng lão cha nghe nói cách đi công danh cháu trai, cũng luống cuống, nói: “Lão hán cũng không phục! Cháu trai ta làm sao? Đều là Kim Quý không tốt, sao lại trách cháu trai ta chứ!”

Thời khắc máu chót, thân sơ đều lộ ra.

Hoàng Lão Thực thấy người nhà đều luống cuống, cũng kêu theo, “Oan uổng”.

Lâm Xuân cũng ngậy ngấn cả người, không nghĩ tới Triệu Ngự sử không trừng phạt Đỗ Quyên mà phạt Hoàng Nguyên.

Triệu Ngự sử lại sắc bén quét qua đám người Hoàng gia, nghiêm nghị chất vấn: “Có gì không phục? Theo luật, Hoàng Nguyên làm trái lời tổ phụ, nên nhận sự nghiêm trị. Theo tình, Hoàng Lão Thạch khăng khăng có chấp, cứng rắn thay cháu gái định ra việc hôn nhân, mới tạo thành cục diện con cháu cáo nhau, sau đó lại lật lọng, chính là họa loạn căn nguyên. Nhưng người thân là tổ phụ Hoàng Nguyên, Hoàng Lão Thực lại là cha Hoàng Nguyên, bản quan không thể trừng trị hai cha con người, chỉ có thể trừng phạt cháu người, duy trì tôn nghiêm trưởng bối của các người. Cái này chẳng lẽ không phải là kết quả người muốn?”

Hoàng lão cha trợn tròn mắt. Sao hắn lại muốn kết quả này!

Nếu như nói không muốn, ai kêu hắn nháo?

Đã bao nhiêu năm qua, lần đầu tiên lão hán cảm thấy hối hận thấu xương.

Quan lão gia chưa nói sai, nháo lên thật là phá sản nha!

Triệu Ngự sử quan sát vẻ mặt, lần nữa nói: “Nếu không phải, vậy thật là tốt. Hi vọng người coi đây là bài học, về sau đừng tùy tiện làm bậy, trước khi làm việc nên suy xét cho con cháu, để tránh bị báo ứng lên người con cháu, thương hại gốc rễ Hoàng gia. Đồ lệnh 'Thân giả đau, cừu giả nhanh' !”

Hoàng lão cha rớt cuộc ha hả khóc rống lên.

Đỗ Quyên cũng không thể nói gì hơn.

Cha thiếu con đền, Triệu Ngự sử xử án pháp lý nhân tình toàn vẹn, làm cho người ta không thể đáp lời.

Thấy Hoàng Nguyên cũng bị trừng phạt, oán giận trong lòng Diêu Kim Quý cũng tiêu tan rất nhiều.

Nhưng là, có người còn không hài lòng, chính là Dương Ngọc Vinh.

Hắn thấy Hoàng Nguyên chỉ bị trừ bỏ công danh, sang năm còn có thể thi lại; mà Diêu Kim Quý chức quan bị mất, có vết đen trong lý lịch, tương lai không biết có thể khôi phục được hay không, vậy thì Dương gia không còn núi dựa, mà hết thầy đũa vì Hoàng Nguyên tiểu súc sinh vong ân phụ nghĩa này, bởi vậy ghen khí.

Vừa rồi hắn nhìn Triệu Ngự sử thẩm án một lúc lâu, cảm thấy hắn ghét ác như thù, nghĩ nếu tố giác việc Hoàng Nguyên gây ra, nhất định có thể làm cho ngự sử đại nhân giận dữ, sau đó tăng thêm trừng phạt với Hoàng Nguyên.

Vì thế hắn liền giật giây Trần phu nhân, hai người cùng tiến lên quỳ xuống, đầu lòng nói: “Đại nhân, Hoàng Nguyên chẳng những ngỗ nghịch tố phụ, còn vong ân phụ nghĩa.”

Hoàng Nguyên nghe xong, xoay bản mặt nhìn kỹ hắn.

Dương Trần 2 người căn bản không nhìn hắn.

Triệu Ngự sử trầm giọng hỏi: “Nga? Hoàng Nguyên vong ân phụ nghĩa thế nào?”

Dương Ngọc Vinh liền dập đầu trả lời: “Năm đó tiểu nhân cứu được hắn từ miệng sói, lại nuôi lớn hắn, đưa hắn thư đến viện đọc sách, đối với hắn như con ruột, chuyện này vốn không tính là gì. Nhưng ngày hắn bị bắt, tiểu nhân không thể trợ mắt để già trẻ Dương gia bị liên lụy, mới nói ra chân tướng hắn không phải là con ruột. Sau này hắn cùng Dương gia đoạn tuyệt quan hệ, lại cùng Trần gia ngoại sanh nữ tử hôn, cũng là chúng ta bắt đắc dĩ. Ai ngờ hắn liền ghi hận. Hôm đó tại Nguyên Mộng Trai, không biết hắn cùng Trần gia ngoại sanh nữ nói gì đó, làm cho nàng nhảy cầu tự sát...”

Hắn một đường nói, Trần phu nhân một đường khóc, không ngừng dùng khăn lau nước mắt.

Mọi người trên công đường thấy khúc mắc của Hoàng gia và Diêu Kim Quý vừa giải quyết xong, Dương gia lại ra mặt, đều ong ong nghị luận. Tầm

Hư Cực và Thảm Vọng nhìn Dương Ngọc Vinh vẻ mặt phẫn nộ, Diêu Kim Quý lại đầy vẻ đắc ý.

Đỗ Quyên thấy sắc mặt Hoàng Nguyên tái xanh, lặng lẽ đưng hấn một cái, ý bảo hấn không thể tức giận. Đợi Dương Ngọc Vinh nói xong, nàng lập tức nói: “Đại nhân, dân nữ có lời muốn hỏi Dương đại gia.”

Ánh mắt Triệu Ngự sử chột lóe, nói: “Người đến hỏi.”

Đỗ Quyên liền chuyển hướng Dương Ngọc Vinh, cười nói: “Dương đại gia, nhà chúng ta là người trong núi, không từng trải việc đời. Có một số việc nếu làm không đúng, thỉnh Dương đại gia hôm nay trước mặt ngự sử đại nhân nói ra, chúng ta sẽ biết sai ở đâu, cũng dễ cùng Dương đại gia bồi tội.”

Dương Ngọc Vinh hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới lời khách sáo của nàng.

Đỗ Quyên liền hỏi: “Nghe Dương đại gia ý tứ, trước đó trước mặt Trầm tri phủ tính phí nuôi nấng đệ đệ, không phải là muốn bồi thường? Đến cùng là chúng ta hẹp hòi, vừa nghe lời này đã nhanh chóng đưa bạc. Ba ngàn lượng đó, nhà ta vì chuyện này còn mượn nợ, tương đương táng gia bại sản còn đeo món nợ khổng lồ! Còn có từ hôn, lúc ấy Trầm tri phủ đều nghe ...”

Nàng còn chưa nói xong, Dương Ngọc Vinh đã ngắt lời nàng, giận dữ nói: “Hoàng Nguyên oán hận, chúng ta không trách. Nhưng Thanh Đại đối với hấn nhưng là mối tình thâm thiết, sao hấn tâm chộc nàng thương tâm?”

Trầm tri phủ vô năng, nhưng cũng là tri phủ.

Chuyện lúc trước, chẳng những hấn tự mình thăm tra xử lý, còn có Tầm Hư Cực và Thảm Vọng ở đây, dù biện hộ như thế nào, Dương Ngọc Vinh cũng không có lợi gì, bởi vậy không muốn cùng Đỗ Quyên đối chất.

Đỗ Quyên hỏi: “Đệ đệ ra chộc Trần cô nương thương tâm như thế nào?”

Dương Ngọc Vinh tức giận nói: “Thanh Đại đối với hấn cuồng dại một mảnh, hấn không chộc nàng thương tâm sao nàng nhảy cầu tự sát?”

Đỗ Quyên vô tội nói: “Trần cô nương luẩn quẩn trong lòng, đệ đệ ta cũng không có cách nào nha!”

Trần phu nhân the thé nói: “Rõ ràng là Hoàng Nguyên vô tình vô nghĩa!”

Đỗ Quyên hoang mang hỏi: “Muốn như thế nào mới tính là có tình nghĩa? Trường bối các người muốn từ hôn, hấn không đáp ứng chính là ngõ nghịch, liên lụy hai nhà Trần Dương, chính là vong ân phụ nghĩa; Đợi lui thân là lại trêu chộc Trần cô nương, chính là quyến rũ cô nương đảng hoàng, càng không được. Hai vị trưởng bối muốn hấn làm thế nào?”

Trần phu nhân bị chộc tức, lớn tiếng nói: “Hấn nên đến cửa cầu hôn lần nữa!”

Đỗ Quyên nhắc nhở: “Trần phu nhân, Hoàng Nguyên đã không phải là con trai Dương gia, là nhi tử Hoàng gia. Mà Hoàng gia ta là gia đình nông dân trong núi, trong nhà rất nghèo, kém xa Trần gia phú quý. Hấn tới cửa cầu hôn người ta sẽ nói hấn ham phú quý tiền tài Trần gia?”

Trần phu nhân ngạo nghễ nói: “Khuê nữ ta thích, ta không để ý!”

Đỗ Quyên lại nhắc nhở: “Vụ án đó thì sao? Lúc trước, các người không phải vì hấn bị bắt sợ bị liên lụy sao? Tội danh đó không nhỏ, ngộ nghịch đó! Trước khi phán quyết, nếu hấn bám lấy Trần cô nương, không phải sẽ liên lụy Trần gia sao? Người ta sẽ không nói hấn vong ân phụ nghĩa, mà nói hấn cố ý bám Dương gia không buông...”

Dương Ngọc Vinh phát hiện hấn và Trần phu nhân bị Đỗ Quyên nắm đi, giận dữ phần nộ, vội đem đề tài trở về chuyện Trần Thanh Đại nhảy xuống nước tự sát, ý đồ gợi ra chú ý của Triệu Ngự sử.

Ai ngờ lại căng như thế, Đỗ Quyên liền đem đôi đáp của Hoàng Nguyên với Trần Thanh Đại ngày đó nói một lần, khó xử nhìn Triệu Ngự sử nói: “Đại nhân, đệ đệ ta rất khó xử. Ân dưỡng dục sinh thành khó toàn. Hay là cho đệ đệ ta tới Dương gia đi, chẳng sợ chung thân làm nô, cũng phải trả ân tình cứu mạng này.”

Nói xong, dùng tay đẩy nhẹ Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên căn bản không cần nàng nhắc nhở, vẫn lắng nghe, lúc này bị phần lên tiếng.

Hấn hướng lên trên nặng nề dập đầu, khẩn cầu Triệu Ngự sử phán hấn tội chết, “Thà rằng năm xưa học sinh bị sói cắn chết, còn hơn để cha mẹ ruột bận tâm phí công. Nay nhận trở về, đầu tiên là táng gia bại sản thay học sinh chuộc thân, tiếp đó chỉ nhận về thống khổ và chỉ trích, còn không bằng nuôi một con heo nữa. Heo nuôi lớn còn có thể giết được 200 cân thịt, học sinh nghiệp chướng nặng nề, một ngày chưa trọn hiếu tâm, chỉ làm cho thân trưởng mang thêm nghiệt trái!”

Bạn cùng trường Hoàng Nguyên thấy hai người Dương Ngọc Vinh làm cho hấn muốn chết, đều giận dữ, sôi nổi nói, kể Hoàng Nguyên vì Dương gia xuất lực, Trần gia cần quấy không nói đạo lý.

Đỗ Quyên thấy Hoàng Nguyên động chân khí, vội thấp giọng khuyên giải an ủi.

Triệu Ngự sử muốn quản vụ án này, sao lại không biết nội tình trong đó chứ?

Hấn giận dữ nhìn Trần phu nhân quát to: “Còn có đạo lý này! Chẳng lẽ cô nương Trần gia người chỉ có thể cùng phú quý, không thể cùng hoạn nạn à? Không cho người hồi hương hiếu kính thân trưởng, người dạy nữ nhi như thế nào?”

Dương Ngọc Vinh thấy sự không tốt, kinh hãi thỉnh tội, nói đều là hiểu lầm.

Hắn đang nói thì nghe thấy tiếng trống bên ngoài vang lên, vội im miệng không nói tiếp.

Cả công đường cũng yên tĩnh trở lại.

Trâm tri phủ thấy một án chưa xong, bên ngoài lại có cáo trạng tới, kinh hãi phát run.

Lát sau, Niên bộ đầu chạy chậm vào, đi tới bên người Trâm tri phủ, nói khẽ với hắn một hồi.

Trâm tri phủ vội vàng đứng dậy, cúi đầu đứng bên người Triệu Ngự sử, cũng nói khẽ với hắn một lúc, vừa đưa không ngừng đưa ánh mắt nhìn về hướng Diêu Kim Quý và Dương Ngọc Vinh.

Triệu Ngự sử nghe xong, quát to: “Truyền hắn tiến vào!”

Thanh âm tràn ngập nộ khí.

Diêu Kim Quý chẳng biết ra sao, thảm cảm thấy không ổn.

Hoàng Nguyên mím chặt môi, trong mắt dâng trào ý chí chiến đấu.

Chương 245

Tự Làm Bậy, Không Thể Sống

Đỗ Quyên nhìn lên, chỉ thấy Niên bộ đầu mang theo một đôi vợ chồng đi đến, vừa nhìn đã biết là gia đình nông dân, quỳ xuống dập đầu với Triệu Ngự sử.

Diêu Kim Quý và Dương Ngọc Vinh rõ ràng đều nhận ra bọn họ.

Diêu Kim Quý hiện ra vẻ khốn hoặc. Dương Ngọc Vinh ẩn lộ thần sắc kinh hoàng.

Triệu Ngự sử ra lệnh cho đám người Đỗ Quyên lui sang một bên, thăm vấn hai vợ chồng mới đến trước.

Vợ chồng Vu gia đến tìm khâm sai đại nhân cáo trạng Dương Ngọc Vinh.

Tháng 4 năm nay, Dương Ngọc Vinh giả danh, xâm chiếm đồi trà của Vu gia. Vu gia nộp đơn kiện lên huyện nha Sơn Dương, nhưng huyện thừa Diêu Kim Quý lại che chở Dương gia, khiến Vu gia mất đi đồi trà, cha mẹ già Vu gia không chịu nổi đả kích, uất ức mà chết!

Diêu Kim Quý tự cho là xử trí công chính, vốn tâm rất trấn định, nhưng dưới sự thăm vấn của Triệu Ngự sử, không khỏi đứng ngồi không yên, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Tuy hấn xuất thân hàn môn, nhưng từ nhỏ được thân trưởng phủng ở lòng bàn tay lớn lên, ta cần ta cứ lấy, đạo lý đối nhân xử thế không thông. Sau 10 năm gian khổ học tập, cũng là lần đầu đập lên sĩ đồ, không hề có kinh nghiệm lịch lãm chốn quan trường, lúc ấy nhận đơn kiện, phán định đây là một án kiện mua bán điền sản bình thường, Dương gia cũng đã thanh toán ngân lượng cho Vu gia, bởi vậy kết án vô cùng dễ dàng.

Nhưng Triệu Ngự sử là loại người nào?

Hấn kinh nghiệm phong phú, ánh mắt độc đáo sắc bén, cũng giống như xử vụ án Hoàng gia vừa rồi, chỉ vài câu hỏi, đã đưa ra những điểm đáng ngờ của vụ án, nhìn không sót thủ đoạn của Dương Ngọc Vinh là mượn danh nghĩa mua bán chiếm lấy đồi trà của Vu gia. Diêu Kim Quý liền hoảng sợ.

Không chờ Triệu Ngự sử phán quyết, một nha dịch lại chạy vào, trình lên một phong thư cho Triệu Ngự sử, nói là một bé trai đưa đến, là một chứng từ cho khâm sai đại nhân.

Triệu Ngự sử mở ra vừa đọc, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Dương Ngọc Vinh.

Bên ngoài đường hỗn loạn có người la hét âm ỉ, kêu Trần phu nhân, nói không thấy tiểu thư.

Trần phu nhân nghe xong kinh hoàng vạn phần, cũng không để ý quy củ, đứng lên chạy ra ngoài.

Triệu Ngự sử cầm thư trong tay, “ba” một tiếng vỗ vào án, lạnh lùng nói: “Hôm qua Trần Thanh Đại đã rời nhà ra đi! Đây là thư nàng nhờ người đưa cho bản quan. Dương Ngọc Vinh, điều dân tâm tính ác độc, đến cùng người đã làm bao nhiêu chuyện trái lương tâm đây? Còn không khai thật ra!”

Trần phu nhân vừa đứng lên, nghe vậy lại “bùm” một tiếng té ngã.

Thì ra, Trần Thanh Đại biết đã không thể tái hợp với Hoàng Nguyên, tan nát cõi lòng, lại vô tình phát hiện gian tình của mẹ và dượng, giận dữ vì nhục nhã, không thể ở nhà được nữa, nên lên kế hoạch mang theo nha hoàn Vân Phương rời nhà ra đi, muốn sinh hoạt tiêu dao tự tại không người quản.

Tuy nàng tùy hứng, nhưng chịu nghe lời Hoàng Nguyên nói.

Nói tới, nàng đã mười mấy tuổi, được Hoàng Nguyên chỉ bảo còn nhiều hơn mẹ ruột.

Hôm đó tại Giang Tâm đảo, trước khi chia tay Hoàng Nguyên nói với nàng một lúc, nàng nghe lọt được, bởi vậy nàng không thể oán trách mẫu thân, nhưng không nghĩ buông tha Dương Ngọc Vinh ác độc lại vô si. Nếu không phải hấn, nàng và Hoàng Nguyên cũng sẽ không bị đánh vỡ uyên ương.

Vì thế, chàng vạng ngày hôm qua nàng đã viết một phong thư cho Triệu Ngự sử, tố giác chuyện Dương Ngọc Vinh năm xưa rõ ràng nhìn thấy Phùng Thị hôn mê sau khi sinh con trên núi hoang vu, lại ôm đi con trai của nàng, cùng với nội tình chuyện xâm chiếm đòi trà Vu gia, còn nói đều do chính tai nàng nghe dượng nói.

Nàng không tố giác Trần phu nhân tư thông với Dương Ngọc Vinh, không phải là nàng không dám. Nàng làm việc quen bừa bãi, nay lại muốn thoát li cái lòng vàng đó, không có gì không dám làm, bất quá nàng nhớ kỹ sự chỉ bảo của Hoàng Nguyên là không thể bất hiếu mà thôi.

Sau đó, nàng cho một tên sai vật trong nhà mười lượng bạc, dặn hấn đợi ngày mai lạng lẽ đưa thư đi dịch quán, giao cho ngự sử đại nhân, nói đây là chứng từ quan trọng cho án kiện, làm xong đại nhân còn có thưởng.

Đưa bé kia đi dịch quán trước. Không tìm được Triệu Ngự sử, mới chạy tới công đường phủ nha.

Triệu Ngự sử đọc thư Trần Thanh Đại, cùng với vụ án trước mắt, sao không nổi giận được.

Dương Ngọc Vinh phủ rạp dưới đất, nom nớp lo sợ nói: “Đại nhân. Tiểu nhân...”

Hắn không biết Trần Thanh Đại nói gì trong thư, nên không thể trả lời.

Tuy Trần phu nhân không có kiến thức lớn gì, nhưng có chút thủ đoạn gian xảo. Nàng thấy Dương Ngọc Vinh bị ngự sử đại nhân chất vấn khiển trách, mắt thấy sẽ có chuyện xảy ra, vừa lúc vợ chồng Hồ quản gia tìm nàng về chuyện Trần Thanh Đại, nàng liền quay đầu nhìn lên trên, khóc thỉnh ngự sử đại nhân làm chủ.

Nàng nói, Hồ quản gia trông nom gia đình không nghiêm, tiểu thư ngay dưới mắt rời nhà, cả một đêm mà không phát hiện; hơn nữa nữ nhi Hồ quản gia Vân Phương chính là nha hoàn hầu hạ bên người Trần Thanh Đại, biết chủ tử muốn rời nhà ra đi, không hỏi báo mà còn đi theo; đứa bé đưa thư cũng là cháu trai của Hồ quản gia, có thể thấy được việc này Hồ quản gia biết, điều nô này an tâm để nữ nhi duy nhất của nàng ra đi, giỡn mặt với nàng nàng.

Vợ Hồ quản gia chính là Hồ ma ma của Trần phu nhân.

Nàng vì nữ nhi Vân Phương không thể làm tròn bổn phận chăm sóc người mà lo sợ không yên, vừa trách Trần Thanh Đại tùy hứng làm bậy liên lụy nữ nhi của mình, còn sợ Trần phu nhân giận chó đánh mèo. Quả nhiên Trần phu nhân giận chó đánh mèo, đem vợ chồng bọn họ cáo quan.

Hồ ma ma vừa sợ vừa hoảng, biết việc này không tốt, dù sao đã không hay ho, không bằng liều mạng. Trần gia càng loạn, cơ hội bọn họ chạy trốn càng lớn, bởi vậy khóc thét mấy phen, đem chuyện ngày đó Trần Thanh Đại phát hiện phu nhân và di lão gia tư tình nói trên công đường, chứng minh Trần Thanh Đại rời nhà ra đi cùng bọn họ không quan hệ.

Nhất thời cả sảnh đường ồ lên, mọi người đều khinh bỉ nhìn Trần phu nhân và Dương Ngọc Vinh.

Trần phu nhân chỉ một lần sơ sẩy, quên mất Hồ ma ma biết rõ chuyện của mình mà chọc cho nàng nóng nảy, trở mặt ngay tại công đường, chính là “Trời làm bậy, còn đường sống; tự làm bậy, không thể sống.”

Nàng đương nhiên không chịu nhận việc này, ra sức mắng Hồ ma ma vu tội chủ tử.

Hồ ma ma đã nói ra là không có đường rút lui, dĩ nhiên phải chứng thực chuyện này, bởi vậy cung cấp rất nhiều chứng cứ, càng nói càng chi tiết.

Trần phu nhân liều chết không nhận, chủ tớ hai người đối chất ngay trên công đường.

Dương Ngọc Vinh biết tai vạ đến nơi, phủ rạp dưới đất không dám ngẩng đầu.

Hắn biết, nói xạo không có ích lợi gì, hôm nay hắn trốn không được.

Hoàng Nguyên nghe nói Trần Thanh Đại rời nhà đi, không khỏi ngẩn ra. Nghe thêm Trần phu nhân và Dương Ngọc Vinh tư thông, nhất thời tức giận không thôi, đồng thời vì Trần Thanh Đại lo lắng: từ nhỏ nàng quen tùy hứng kiêu ngạo, chịu sự khuất nhục và đả kích này, còn không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa!

Tuy hắn tuy không thích biểu muội này, nhưng vẫn còn chút tình huynh muội. Lúc trước có Trần phu nhân, hắn có thể không để ý tới. Nay Trần phu nhân làm ra chuyện này, Trần Thanh Đại không có khả năng trở về, một mình nàng mang theo một nha hoàn lưu lạc bên ngoài, hắn có thể nào không lo lắng!

Hoàng lão cha bật kêu lên “báo ứng”, thống khoái không thôi.

Hắn nghe nói Dương Ngọc Vinh năm xưa nhìn thấy con dâu cả hôn mê ở trên núi, còn ôm đi cháu trai, tức giận đến phát cuồng. Giờ nhìn thấy hắn không hay ho, dĩ nhiên tâm như ý.

Một sóng chưa yên, sóng khác lại nổi lên, Niên bộ đầu lại tiến vào hỏi thăm: chủ bộ huyện Sơn Dương Nghiêm Phong cầu kiến.

Bởi Vu gia tố cáo Diêu Kim Quý tại huyện nha Sơn Dương, huyện tôn nghe nói vợ chồng Vu gia đã đi tới phủ thành tìm khâm sai đại nhân cáo trạng, muốn lật lại bản án, không làm gì sẽ ra chuyện nên mệnh Nghiêm chủ bộ đưa án này lại đây cùng nhau thẩm tra xử lý, nhân chứng vật chứng tương quan và hồ sơ vụ án đều mang đến.

Diêu Kim Quý nghe xong, mặt xám như tro tàn.

Trừ Nghiêm Phong, đệ đệ Dương Ngọc Vinh là Dương Ngọc Hoa cũng tới, nói rõ Diêu Kim Quý đức hạnh bại hoại, lật lọng, muốn từ hôn.

Hắn sớm tới, vốn là muốn vì nữ nhi tranh thủ vị trí chính thê. Thấy tình thế chuyển biến đột ngột, vội sửa miệng, lấy cớ Diêu Kim Quý lừa hôn, thừa cơ cầu từ hôn.

Triệu Ngự sử thấy càng kéo càng xấu xa dơ bẩn, tức giận vạn phần, bởi vụ án đã rõ ràng, nhân chứng vật chứng đầy đủ, nên dùng thủ đoạn lôi đình phán quyết:

Dương Ngọc Vinh tâm địa ác độc, chiếm đoạt con kẻ khác, hối lộ huyện thừa huyện Sơn Dương Diêu Kim Quý xâm chiếm điền sản Vu gia, khiến hai lão Vu gia khó thở bỏ mình, lại cùng em vợ tư thông, đức hạnh bại hoại, lưu đày hoang đảo, muôn đời không được trở về!

Son Dương huyện thừa Diêu Kim Quý, xử án không rõ, khiến hai lão Vu gia khí công tâm bỏ mình, hơn nữa trước thu nhận tài vật Dương gia, sau cùng Dương gia nữ định thân, khó thoát hiềm nghi che chở, cũng lưu đầy hoang đảo, không xá không được trở về!

Phán quyết xong, mọi người trên công đường cảm như hén.

Hoàng Chiêu Đệ kêu thảm một tiếng té xỉu.

Diêu Kim Quý vội vàng đỡ lấy, bi thiết kêu “nương”, về mặt thống hận nhìn về phía Dương Ngọc Vinh.

Hoàng Chiêu Đệ chỉ là khí nộ công tâm, rất nhanh đã tỉnh dậy.

Không như Diêu Kim Quý hận Dương Ngọc Vinh, nàng chỉ trách Đỗ Quyên.

Mất thấy vinh hoa phú quý tới tay vội hóa thành hư không, tiền đồ nhi tử bị hủy hết, vạn loại cảm xúc khó bình, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Đỗ Quyên, cắn răng nghiêng lợi nói: “Đều do tai họa tinh này! Nếu không phải do ngươi, Kim Quý không rơi vào cảnh như vậy...”

Triệu Ngự sử giận tím mặt, lớn tiếng quát: “Vô tri lại ích kỷ xuẩn phụ! Lúc này không biết ăn năn, còn muốn đem sai lầm do phẩm chất của hấn đổ lên người khác. Lúc trước mẹ con ngươi lừa gạt bất hiếu thân trưởng, kết quả đều do ngươi dung túng, cũng là ngươi ra mặt cáo huynh đệ và cháu nhà mẹ đẻ, bản quan cách chức huyện thừa của hấn, chính là nể tình ngươi là mẹ ruột hấn, cho hấn thay ngươi gánh tội mà thôi. Hiện Diêu Kim Quý thêm tội, sai phạm trong xử án, đủ lưu đầy hấn. Bởi vậy, bản quan phán ngươi tội ngộ nghịch, hộ tống nhi tử cùng lưu đầy hải ngoại!”

Hoàng Chiêu Đệ nghe xong cũng không có nhiều phản ứng, thần sắc ngây ngốc.

Ngược lại, Diêu Kim Quý nhớ tới nương từ nhỏ luôn che chở mình, chuyện gì cũng theo ý mình, không ngừng rơi lệ, dập đầu thỉnh cầu Triệu Ngự sử, muốn thay nương gánh tội.

Triệu Ngự sử cười lạnh nói: “Ngươi gánh nỗi sao? Nếu lại thêm tội, ngươi sẽ bị phán trăm hình. Ngươi có nghĩ rõ ràng chưa?”

Diêu Kim Quý trợn mắt há hốc mồm.

Hấn còn không muốn chết, cảm thấy chỉ cần sống sót là còn hy vọng.

Hoàng gia ở bên cạnh lặng lẽ nhìn cảnh này, đều không lên tiếng.

Hoàng Nguyên nhìn về mặt nghiêm nghị của Nghiêm chủ bộ, trong lòng cảnh giác vạn phần.

Vốn là hủn muốn mượn đao giết người, bắt quá chỉ nhẹ nhàng thôi động một chút, vậy mà người này nắm lấy cơ hội, đem án này tra rất rõ ràng, làm cho Diêu Kim Quý không có cơ hội xoay mình.

Sĩ đồ hiểm ác, đây là một tiêu biểu hiển nhiên!

Hoàng Chiêu Đệ và Diêu Kim Quý bị hoạch tội, hủn không lên tiếng, lại đi ra quỳ xuống vì Dương Ngọc Vinh cầu tình, “Luật pháp sâm nghiêm, Dương đại gia xâm phạm tài sản, học sinh không có quyền cũng không thể can thiệp. Nhưng năm đó Dương đại gia cứu tính mạng học sinh, học sinh vô cùng cảm kích. Tuy hủn có ý bắt cóc học sinh, lại vì mang về nhà thu làm con nuôi, không có ác ý, bởi vậy, học sinh khẩn cầu đại nhân khứ trừ tội 'Chiếm con người khác'.”

Đỗ Quyên thấy Cảnh phu tử nhìn chăm chăm vào bọn họ, cũng vội lên tiếng xin xỏ: “Hoàng gia ta cũng cảm kích ân cứu mạng của Dương đại gia với đệ đệ, không so đo hủn nhất thời tư tâm, xin đại nhân miễn Dương đại gia tội này. Tội khác chúng ta không dám cầu. Biết rõ cầu cũng vô dụng, còn đi cầu, đó là dối trá làm bộ làm tịch!”

Cảnh phu tử cảm thấy nàng cố ý nói cho hủn nghe.